

SILVINA ARISMENDI / DANIEL BEJAR / KARMELO BERMEJO / ROSSELLA
BISCOTTI / JULIUS VON BISMARCK / ANTOINE CATALA / CLEO FARISELLI /
WINEKE GARTZ / GIOVANNI GIARETTA / NÚRIA GÜELL / GESINE
GRUNDMANN / DAVID HAHLBROCK / TOBIAS HOFFKNECHT / JEESOO LEE /
PETER LOBER / MIEKO MEGURO / REUBEN MOSS / RICCARDO PARATORE /
KERSTIN PERSSON / MICHAIL PIRGELIS / TOMAS E. SCHERER / TREVOR
SHIMIZU / JERED SPRECHER / ELISA STRINNA / DIEGO TONUS
SELECCIONATS PER / SELECCIONADOS POR / SELECTED BY

**LUIS CAMNITZER / JIMMIE DURHAM / DAN GRAHAM /
SANTIAGO SIERRA / ROSEMARIE TROCKEL**

Introducció

5x5Castelló2013. Premi Internacional d'Art Contemporani Diputació de Castelló continua el seu camí en l'Espai d'art contemporani de Castelló amb la intenció de consolidar-se com un referent dins del marc artístic internacional.

5x5Castelló2013 és un projecte expositiu generat per l'EACC amb el desig de potenciar el diàleg entre distintes generacions de creadors. La presència de l'EACC com a seu del certamen suposa atendre a la convocatòria amb idèntics paràmetres d'interés i rigor que es formulen en la resta de propostes artístiques patrocinades al llarg de l'any pel citat centre.

El procés de selecció es desenvolupa per mitjà de tres fases consecutives, amb una interconnexió que resulta fonamental per a aconseguir els objectius previstos.

La *primera fase* consisteix a establir contacte amb cinc artistes de renom internacional als quals se'ls encomana, desinteressadament i gratuïta, la tasca de proposar una llista d'altres cinc artistes contemporanis els quals, segons el parer dels primers, estiguen desenvolupant un treball artístic d'evident qualitat i rigor creatiu. Per a l'edició d'enguany, el grup el componen els noms següents: Luis Camnitzer, Jimmie Durham, Dan Graham, Santiago Sierra i Rosemarie Trockel.

Una vegada estos últims accepten la proposta i elaboren les llistes, s'inicia la *segona fase* del projecte, en què s'estableix contacte amb cada un dels artistes inscrits en els diferents elencs. A tots se'ls explica tant els criteris i intencions del certamen com el nom de l'artista que ha considerat essencials els mèrits del seu treball per a formar part de la convocatòria. Un cop rebuts els respectius dossiers, l'EACC durà a terme una nova selecció que tindrà com a finalitat concretar quines peces, en darrer terme, formaran part de l'exposició que es farà al centre. Únicament les peces seleccionades pel comité per a formar part de l'exposició tindran opció al premi que atorga la Diputació de Castelló dotat amb 30.000 €.

La *tercera fase* es tradueix en la realització d'una exposició amb el títol *5x5Castelló2013. Premi Internacional d'Art Contemporani Diputació de Castelló*, que en esta edició té una sèrie de novetats que aportaran nous punts d'interés al projecte. Per un costat l'exposició compta amb la figura d'un comissari, en este cas el valencià Álvaro de los Ángeles, que articula les distintes peces en diferents marcs teòrics: *Llocs, Narracions, Distanciaments i Qüestionaments*, i que formalitza per a l'espectador la creació d'un recorregut interpretatiu inherent a l'exposició. D'un altre, la mostra comptarà, per primera vegada i de manera simultània, amb dos seus: l'Espai d'art contemporani de Castelló i El Convent Espai d'art de Vila-real. L'exposició s'inaugurarà a l'EACC el 25 d'octubre i a Vila-real el 31 d'octubre. Els artistes participants són els següents: Silvina Arismendi, Daniel Bejar, Karmelo Bermejo, Rossella Biscotti, Julius von Bismark, Antoine Catala, Cleo Fariselli, Wineke Gartz, Giovanni Giaretta, Núria Güell, Gesine Grundmann, David Hahlbrock, Tobias Hoffknecht, Jeessoo Lee, Peter Lober, Mieko Meguro, Reuben Moss, Riccardo Paratore, Kerstin Persson, Michail Pirlgelis, Tomas E. Scherer, Trevor Shimizu, Jered Sprecher, Elisa Strinna i Diego Tonus.

Paral·lelament l'EACC ha convocat la creació d'un jurat compost per crítics d'art i directors de museus, que seran els encarregats d'atorgar el premi, i que el concedirà atenent el principi de qualitat i excel·lència de la peça. L'obra premiada passarà a formar part de la col·lecció de la Diputació de Castelló.

Introducción

5x5Castelló2013. Premi Internacional d'Art Contemporani Diputació de Castelló continúa su andadura en el Espai d'art contemporani de Castelló con la intención de consolidarse como un referente dentro del marco artístico internacional.

5x5Castelló2013 es un proyecto expositivo generado por el EACC con el deseo de potenciar el diálogo entre distintas generaciones de creadores. La presencia del EACC como sede del certamen supone atender a la convocatoria bajo idénticos parámetros de interés y rigor que se formulan en el resto de propuestas artísticas auspiciadas a lo largo del año por dicho centro.

El proceso de selección se desarrolla mediante tres fases consecutivas cuya conexión es fundamental para conseguir los objetivos previstos.

La *primera fase* consiste en establecer contacto con cinco artistas de renombre internacional a los cuales se les encomienda, de forma desinteresada y gratuita, la tarea de proponer un listado de otros cinco artistas contemporáneos los cuales, a tenor de su criterio, estén desarrollando un trabajo artístico de evidente calidad y rigor creativo. Para la edición de este año, el grupo se ha compuesto de los siguientes nombres: Luis Camnitzer, Jimmie Durham, Dan Graham, Santiago Sierra y Rosemarie Trockel.

Una vez aceptada la propuesta por estos últimos y obtenidos los diferentes listados se inicia la *segunda fase* del proyecto en la cual se establece contacto con cada uno de los artistas inscritos en los diferentes listados. A todos ellos se les ha explicado tanto los criterios e intenciones del certamen como también el nombre del artista que consideró los méritos de su trabajo como esenciales para formar parte de la convocatoria. Habiendo recibido los respectivos dossieres se llevará a cabo por parte del EACC una nueva selección que tiene como finalidad concretar qué piezas, en último término, formarán parte

de la exposición a realizar en el centro. Únicamente las piezas seleccionadas por el comité para formar parte de la exposición tendrán opción al premio que otorga la Diputación de Castellón dotado con 30.000 €.

La *tercera fase* se traduce en la realización de una exposición bajo el título: *5x5Castelló2013. Premi Internacional d'Art Contemporani Diputació de Castelló* que a su vez la presente edición contará con una serie de novedades que aportan nuevos puntos de interés al proyecto. Por un lado la exposición cuenta con la figura de un comisario, en este caso se trata del valenciano Álvaro de los Ángeles, el cual, articula las distintas piezas en diferentes marcos teóricos: *Lugares, Narraciones, Distanciamientos y Cuestionamientos*. Formalizando, para el espectador, la creación de un recorrido interpretativo inherente a la exposición. Por otro, la muestra contará, por vez primera y de forma simultánea, con dos sedes el Espai d'art contemporani de Castelló y El Convent Espai d'Art de Vila-real. La exposición se inaugurará en el EACC el 25 de octubre y en Vila-real el 31 de octubre. Los artistas participantes son: Silvina Arismendi, Daniel Bejar, Karmelo Bermejo, Rossella Biscotti, Julius von Bismark, Antoine Catala, Cleo Fariselli, Wineke Gartz, Giovanni Giarretta, Núria Güell, Gesine Grundmann, David Hahlbrock, Tobias Hoffknecht, Jeessoo Lee, Peter Lober, Mieko Meguro, Reuben Moss, Riccardo Paratore, Kerstin Persson, Michail Pírgelis, Tomas E. Scherer, Trevor Shimizu, Jered Sprecher, Elisa Strinna y Diego Tonus.

Paralelamente se ha convocado por parte del EACC la creación de un jurado compuesto por críticos de arte y directores de museos que serán los encargados de otorgar el premio. La concesión del mismo, por parte del jurado, atenderá al principio de calidad y excelencia de la pieza premiada y la obra premiada pasará a formar parte de la colección de la Diputació de Castelló.

Introduction

5x5Castelló2013. Premi Internacional d'Art Contemporani Diputació de Castelló continues its course at Espai d'art contemporani de Castelló with a mission to forge a place for itself as a benchmark in the international art circuit.

5x5Castelló2013 is an exhibition project conceived by the EACC with a mandate to foster dialogue between different generations of art practitioners. The participation of the EACC as the venue guarantees that the event is addressed with the same interest and seriousness as the rest of the projects undertaken by this art center throughout the year.

The selection process is carried out in three consecutive phases which are nevertheless connected and interdependent in order to ensure the set goals.

In the *first phase* five internationally renowned artists are contacted and asked to participate altruistically by proposing a list of five young contemporary artists who they believe are developing practices of undeniable quality and creative significance. For this year's edition the group of five is made up by: Luis Camnitzer, Jimmie Durham, Dan Graham, Santiago Sierra and Rosemarie Trockel.

Once their proposals have been accepted and after the individual lists put forward by each one of them has been sent to us and compiled, the second phase of the project begins. We now contact each one of the artists contained in the above lists. They are informed about the criteria and intentions of the event, and also of the artist who nominated their work and considered it worthy of being included in the project. After receiving the corresponding dossiers, the EACC will complete a new selection aimed at deciding which pieces will eventually be incorporated into the exhibition to be held at the EACC. Only those pieces selected by the committee to be part of the show will qualify for the €30,000 cash prize.

The third phase is materialised in the actual exhibition, *5x5Castelló2013. Premi*

Internacional d'Art Contemporani Diputació de Castelló, which this year will present a number of innovations that will surely add interest to the project. On one hand, the exhibition this year will rely on the input of Álvaro de los Ángeles, a curator from Valencia, who will be in charge of organising the different exhibits in a number of theoretical contexts: *Places, Narratives, Distances and Questionings*, thus formalising an interpretational visit of the exhibition. On the other hand, for the first time the exhibition will be held simultaneously in two venues: the Espai d'art contemporani de Castelló, in Castellón, and El Convent Espai d'Art, in Vila-real. The exhibition will open on 25 October at the EACC and on 31 October in Vila-real. The artists who will take part in this year's edition are: Silvina Arismendi, Daniel Bejar, Karmelo Bermejo, Rossella Biscotti, Julius von Bismark, Antoine Catala, Cleo Fariselli, Wineke Gartz, Giovanni Giarretta, Nuria Güell, Gesine Grundmann, David Hahlbrock, Tobias Hoffknecht, Jeessoo Lee, Peter Lober, Mieko Meguro, Reuben Moss, Riccardo Paratore, Kerstin Persson, Michail Pírgelis, Tomas E. Scherer, Trevor Shimizu, Jered Sprecher, Elisa Strinna and Diego Tonus.

In parallel, the EACC has convened a jury made up mostly by art critics and museum directors, who will be in charge of deciding the winner of the prize. The decision will be taken following the principles of quality and excellence of the winning piece, which will then be incorporated into the collection of Diputació de Castelló (Provincial Council of Castellón).

Índex / Índice / Index:

16	Silvina Arismendi
18	Rossella Biscotti
20	Wineke Gartz
22	Tobias Hoffknecht
24	Michail Pirgelis
26	Jered Sprecher
30	Giovanni Giaretta
32	Gesine Grundmann
34	David Hahlbrock
36	Jeesoo Lee
38	Mieko Meguro
40	Elisa Strinna
44	Daniel Bejar
46	Antoine Catala
48	Cleo Fariselli
50	Peter Lober + Riccardo Paratore
52	Trevor Shimizu
54	Diego Tonus
56	Julius Von Bismark
60	Karmelo Bermejo
62	Núria Güell
64	Reuben Moss
66	Kerstin Persson
68	Tomas Egede Scherer

L'opció d'un recorregut

Álvaro de los Ángeles

L'art visual que es fa en l'actualitat absorbeix continguts des de molt diversos àmbits socioculturals i els reinscriu en els espais destinats al seu consum amb una doble voluntat: l'ocupació de tècniques i temàtiques híbrides, que cohabituen amb naturalitat i doten l'art contemporani d'una clara vocació cultural i social, i l'acceptació que qualsevol novetat siga possible i vaja destinada a transcendir el propi àmbit d'on sorgeix.

Sense pretendre una lectura reduccionista d'esta edició de *5x5Castelló2013*, els 25 artistes seleccionats són exemples apropiats d'estos vessants contemporanis de l'art visual que, parafrasejant Guy Debord, «s'assemblen més al seu temps que als seus pares». En l'edició d'enguany es vol establir una relació temàtica entre les obres presentades, sense pretendre per això delimitar el sentit interpretatiu de cada projecte o obra, i deixar a la mirada i a la lectura de l'espectador l'última paraula d'allò que es veu, es pressent i s'analitza de manera individual, així com proposar una opció de recorregut en què deambular físicament i teòricament.

La posada en relació d'estes obres plurals s'ha organitzat a partir de quatre blocs temàtics. Cada un acull amb flexibilitat un nombre determinat de peces o accions que poden ser llegides des d'eixa perspectiva conceptual, en una mena de disposició de «bon veïnatge» entre elles. La pertinença a un bloc temàtic n'orienta la lectura, però en no determina el sentit. Al seu torn, els quatre apartats generen un recorregut que vincula els aspectes generals i els particulars, des de l'espill orientat cap al jo fins a la finestra oberta al món i a l'alteritat, i viceversa, com un camí d'anada i tornada. Estos blocs corresponen als conceptes següents: *Llocs*, *Narracions*, *Distanciaments* i *Qüestionaments*, i una concisa introducció acompanya les obres agrupades dins de cada temàtica.

En esta edició de *5x5Castelló2013* es presenta així mateix la novetat d'una segona seu, que acull part de les obres representades. La sala d'exposicions El Convent Espai d'Art, a Vila-real, s'uneix a l'Espai d'Art Contemporani de Castelló per a ampliar el sentit de recorregut espacial, que es completa amb la visita dels dos emplaçaments i que inauguren les seues parts del tot en dos moments temporals distints. Eixe aspecte genera per si un joc d'espacialitat i temporalitat característic de qualsevol recorregut.

Llocs es presenta com a possible inici. Representa la natura i les ciutats contemporànies, el lloc de memòria i l'espai homologable que actua així mateix com a negació, com a no-lloc: el trànsit i l'incògnit. Allò que es dóna i allò que s'ha manipulat ens porta a la construcció d'un món que necessita *Narracions* per a ser contat, quan la representació del circumdant i la creació de realitat a través del relat prenen forma en l'espai recontextualitzat d'exposició. La mirada en l'espill genera un reflex, però igualment duplica la distància; *Distanciaments* és un conjunt d'obres que reflexionen sobre la identitat, l'ésser i el paréixer, convertits en estudis de cas particulars. I, derivat d'eixa primera presa de consciència de la distància, *Qüestionaments* es pregunta sobre l'aspecte social i el polític; la manera en què hem agrupat els interessos col·lectius i els perquès en les deficiències del sistema, en aparença infal·lible.

El suggeriment d'este ordre es troba concentrat i resumit en la seu de Vila-real, on la inauguració s'esdevé sis dies després i on es troba una selecció de vuit obres representatives dels quatre grups temàtics. La intenció és generar un deambulatori entre ambdós espais que ressalti la complementarietat de la proposta, a manera de dos peces que encaixen quan es posen una al costat de l'altra, a pesar de les diferents mides i de la diversitat de les seues formes.

La opción de un recorrido

Álvaro de los Ángeles

El arte visual que se realiza en la actualidad absorbe contenidos desde muy diversos ámbitos socioculturales y los re-inscribe en los espacios destinados a su consumo con una doble voluntad: el empleo de técnicas y temáticas híbridas, que co-habitan con naturalidad y dotan al arte contemporáneo de una clara vocación cultural y social; y la aceptación de que cualquier novedad sea posible y vaya destinada a trascender el propio ámbito desde donde surge.

Sin pretender una lectura reduccionista de esta edición de *5x5Castelló2013*, los veinticinco artistas seleccionados son ejemplos apropiados de estas vertientes contemporáneas del arte visual que, parafraseando a Guy Debord, «se parecen más a su tiempo que a sus padres». En la edición de este año se establece una relación temática entre las obras presentadas, sin pretender por ello delimitar el sentido interpretativo de cada proyecto u obra, dejando a la mirada y a la lectura del espectador la última palabra de aquello que se ve, se presiente y se analiza de manera individual. Se propone una opción de recorrido en la que deambular física y teóricamente.

La puesta en relación de estas obras plurales se ha organizado a partir de cuatro bloques temáticos. Cada uno de ellos acoge con flexibilidad un número determinado de piezas o acciones que pueden ser leídas desde esa perspectiva conceptual, en una suerte de disposición de «buena vecindad» entre ellas. La pertenencia a un bloque temático orienta su lectura, pero no determina su sentido. Los cuatro apartados generan un recorrido que vincula lo general y lo particular, desde el espejo orientado hacia el yo hasta la ventana abierta al mundo y a la otredad, y viceversa, como un camino de ida y vuelta. Estos bloques corresponden a los siguientes conceptos: *Lugares*, *Narraciones*, *Distanciamientos* y *Cuestionamientos*, y una concisa

introducción acompaña las obras agrupadas dentro de cada temática.

En esta edición de *5x5Castelló2013* se presenta asimismo la novedad de una segunda sede que acoge parte de las obras representadas. La sala de exposiciones El Convent Espai d'Art, en Vila-real, se une al Espai d'art contemporani de Castelló para ampliar el sentido de recorrido espacial que se completa con la visita de ambos emplazamientos y que inauguran sus partes del todo en dos momentos temporales distintos, aspecto que genera *per se* un juego de espacialidad y temporalidad característico de cualquier recorrido.

Lugares se presenta como posible inicio. Representa la naturaleza y las ciudades contemporáneas, el lugar de memoria y el espacio homologable que actúa asimismo como negación, como no lugar: el tránsito y lo inaprensible. Lo dado y lo manipulado nos lleva a la construcción de un mundo que necesita *Narraciones* para ser contado, cuando la representación de lo circundante y la creación de realidad a través del relato toma forma en el espacio re-contextualizado de exposición. La mirada en el espejo genera un reflejo, pero igualmente duplica la distancia: *Distanciamientos* es un conjunto de obras que reflexionan sobre la identidad, el ser y el parecer, convertidos en estudios de caso particulares. Y, derivado de esa primera toma de conciencia de la distancia, *Cuestionamientos* se pregunta sobre lo social y lo político; el modo en que hemos agrupado los intereses colectivos y los porqué en las deficiencias del sistema, en apariencia infalible.

La sugerencia de este orden se encuentra concentrado y resumido en la sede de Vila-real, donde la inauguración acontece seis días después y donde se encuentra una selección de ocho obras representativas de los cuatro grupos temáticos. La intención es generar un deambulatorio entre ambos espacios que resalte la complementariedad de la propuesta, a modo de dos piezas que encajan al ser puestas una junto a otra, a pesar de sus diferentes tamaños y de la diversidad de sus formas.

A Possible Route

Álvaro de los Ángeles

At present, visual art is open to and absorbs contents from various social and cultural fields and re-inscribes them in spaces conceived for their consumption with a twofold goal: to use hybrid techniques and subject matters, coexisting naturally and endowing contemporary art with a clear cultural and social vocation; and the acceptance that any innovation is possible and with the potential to transcend the specific field it emerges from.

Without engaging in a reductionist reading of this edition of *5x5Castelló2013*, the twenty-five artists selected are perfect exponents of those contemporary approaches to visual art which, paraphrasing Guy Debord, “are more similar to their time than to their parents.” In this year’s edition the intention is to identify a thematic thread running through the works submitted, yet without this implying any delimitation of the individual projects or works, leaving the final word about what is seen, perceived and analysed to the spectator’s gaze and interpretation, with this thread merely proposing a possible route that allows for physical and theoretical rambling.

The interconnection of those otherwise plural works is subdivided into four thematic blocks, with each one containing a flexible number of pieces or actions which may be read from a conceptual perspective in a kind of mutual “good neighbourliness” among them. Inclusion in a particular thematic block provides some guidance about their reading but without determining their meaning. In turn, the four sections generate a visit connecting the general and the personal, holding a mirror up to the Self and opening a window onto the world and Otherness and vice versa, like a two-way path. The blocks correspond to the following concepts: *Places*, *Narratives*, *Distances* and *Questionings*, now reduced to the initial word of a sentence in need of contextualising. By way of explanation of their own specific habitat, a concise

introduction accompanies the works grouped within each thematic section.

Another new feature of *5x5Castelló2013* this year is the existence of a second venue to exhibit part of the works. The Convent Espai d'Art, in Vila-real, joins the Espai d'art contemporani de Castelló to expand the meaning of a spatial *parcour* that is completed with a visit to both venues, making up two parts of a whole in two different temporal settings, an aspect in itself generating a space-time play characteristic of any route or path.

Places offers itself as a possible beginning. It stands for nature and contemporary cities—the place for memory and the space which, although it may be homologised, acts at once as a negation, as a non-place: a cutting-through and the ungraspable. What is given and what has been manipulated lead us to the construction of a world in need of *Narratives* to be told when the representation of our surroundings and the creation of reality through the narration take shape in the re-contextualised space of the exhibition. The gaze in the mirror generates a reflection but it also doubles the distance; *Distances* is a group of works reflecting on identity, being and on the appearance of being, taken as individual case studies. And leading on from that awareness of distance, *Questionings* poses enquiries into the social and the political, the way in which we have grouped collective interests and questions in the deficiencies of an apparently infallible system.

The suggested order is concentrated and summed up at the venue in Vila-real, which opens six days later, and which hosts a selection of eight works representing the four thematic groups. The intention is to create a rambling between both spaces that underscores the complementary quality of the proposal, through two pieces that fit together when placed side by side, despite their differing sizes and the diversity of their forms.

5x5Castelló2013

**Premi Internacional d'Art Contemporani
Diputació de Castelló**

**Espai d'art contemporani de Castelló
25.10.13 — 12.01.14**

**El Convent Espai d'Art de Vila-real
31.10.13 — 12.01.14**

Silvina Arismendi
Rossella Biscotti
Wineke Gartz
Tobias Hoffknecht
Michael Pirgelis
Jered Sprecher

Llocs

La natura i els hàbitats; els llocs de trànsit globalitzats; el lloc evocat dins de l'espai expositiu; el dispositiu del que s'exposa; la instal·lació com a lloc que recontextualitza.

El recorregut comença en el paisatge, convertit en territori i hàbitat urbà, transformat i, de vegades, sobreexplotat. Els llocs de trànsit, de pas, el no-lloc com a concepte icònic d'un estil de vida, front al lloc identitari, subjecte a la història i al temps, als records i al seu oblit. En l'art, el registre previ a la pèrdua i la transformació construeix memòria, rescata o ralentitza l'esdeindre implacable dels fets. Altres vegades, simplement mostra o recrea un esdeindre de dimensions globals. L'espai d'exposició esdevé lloc de representació (i traducció a escala individualitzada) d'un fora que existeix en relació amb les coses comunes i les col·lectives.

Lugares

La naturaleza y los hábitats; los lugares de tránsito globalizados; el lugar evocado dentro del espacio expositivo; el dispositivo de lo expuesto; la instalación como lugar que re-contextualiza.

El recorrido empieza en el paisaje, convertido en territorio y hábitat urbano, transformado y, en ocasiones, sobre-explotado. Los lugares de tránsito, de paso, el no lugar como concepto icónico de un estilo de vida, frente al lugar identitario, sujeto a la historia y al tiempo, a los recuerdos y a su olvido. En el arte, el registro previo a la pérdida y la transformación construye memoria, rescata o ralentiza el devenir implacable de los hechos. Otras veces, simplemente muestra o recrea un devenir de dimensiones globales. El espacio de exposición deviene lugar de representación (y traducción a escala individualizada) de un afuera que existe en relación con lo común y lo colectivo.

Places

Nature and habitats; globalised places of transit; the place evoked inside the exhibition space; the mechanism of the exhibited; the installation as re-contextualising place.

The visit begins in the landscape, now a transformed and often over-exploited urban territory and habitat. Places of transit, of passage; the non-place as the iconic concept of a lifestyle, opposed to the place of identity, subjected to history and time, to memories and forgetting. In art, memory is built on the register prior to loss and transformation, which rescues and slows down the implacable becoming of facts while, other times, it just shows or re-enacts a becoming of global dimensions. The exhibition space transformed into a place of representation (and of translation at an individualised scale) of an outside existing in relation to the common and the collective.

Silvina Arismendi

Montevideo, 1976
Uruguai / Uruguay / Uruguay

La instal·lació *Sin Título* es compon d'un nombre variable de quadros. La disposició d'estos, organitzats d'acord amb les seues dimensions, permet a la instal·lació expandir-se per l'espai expositiu, desapegant-se gradualment de la paret. Per mitjà de la suma dels plans dels llenços, pintats únicament en capes fines de tinta xinesa negra, el treball ens situa enfront de la immensitat d'un cel nocturn. L'artista evita caure en un simple *trompe-l'œil* o il·lusió i, al deixar al descobert el costat blanc dels llenços, ens revela el procés mateix de realització de l'obra.

Sin Título, 2012
Tinta xinesa sobre llenç. Dimensions variables / Tinta china sobre lienzo. Dimensiones variables / Indian ink on canvas. Variable dimensions

16

La instalación *Sin Título* se compone de un número variable de lienzos. La disposición de los mismos, organizados de acuerdo a sus dimensiones, permite a la instalación expandirse por el espacio expositivo, despegándose gradualmente de la pared. Mediante la suma de los planos de los lienzos, pintados únicamente en capas finas de tinta china negra, el trabajo nos sitúa frente a la inmensidad de un cielo nocturno. La artista evita caer en un simple *trompe-l'œil* o ilusión y, al dejar al descubierto el costado blanco de los lienzos, nos revela el proceso mismo de realización de la obra.

This *Sin Título* installation is made up by a variable number of canvases, arranged taking into account their dimensions in such a way that the installation grows outwards into the exhibition space, in a gradual detachment from the wall. Adding the planes of the canvases painted only with fine layers of black Indian ink, the piece confronts us with the immensity of the night sky. The artist eschews falling back on a mere *trompe-l'œil* or illusion and, by revealing the blank side of the canvases, she unveils for us the very process of creation of the work.

© Silvina Arismendi

17

Rossella Biscotti

Molfetta, 1978
Itàlia / Italia / Italy

18

Tre performance (Tres performances) es una serie de obras creadas en la primavera de 2010 en Nápoles. La idea de la artista era trabajar íntimamente con la ciudad (o más bien dentro de ella), con las relaciones individuales que se generan en su interior y conectándose con su historia y su espacio, como modo de ir avanzando hacia una reflexión más amplia sobre su contexto social y sus condiciones de trabajo. Todas las acciones se documentaron por medios diferentes y con el objetivo común de observar los procesos que desencadenaban.

En el interior de la antigua factoría Olivetti de Pozzuoli, que en la actualidad alberga varias agencias de empleo, un hombre corre, seguramente huyendo de algo; se trata de una acción extraña que claramente no guarda relación ni con el deporte ni con el placer. Con su actitud decidida y su atuendo cotidiano, el hombre representa una escena dramática. La obra —lo mismo que el resto de fotografías y el vídeo que componen *Tre performance*— aborda el tema del trabajo y del ser humano como componente de un sistema productivo, un asunto complejo que plantea una nueva lectura en la España de hoy.

Tre performance (Tres performances) és una sèrie d'obres creades en la primavera de 2010 a Nàpols. La idea de l'artista era treballar íntimament amb la ciutat (o més aïna dins d'ella), amb les relacions individuals que es generen en el seu interior i connectant-se amb la seua història i el seu espai, com a forma d'anar avançant cap a una reflexió més àmplia sobre el seu context social i les seues condicions de treball. Totes les accions es van documentar per mitjans diferents i amb l'objectiu comú d'observar els processos que desencadenaven.

En l'interior de l'antiga factoria Olivetti de Pozzuoli, que en l'actualitat alberga unes quantes agències d'ocupació, un home corre, segurament fugint d'alguna cosa; es tracta d'una acció estranya que clarament no guarda relació ni amb l'esport ni amb el plaer. Amb la seua actitud decidida i la seua roba quotidiana, l'home representa una escena dramàtica. L'obra —igual que la resta de fotografies i el vídeo que componen *Tre performance*— aborda el tema de la faena i de l'ésser humà com a component d'un sistema productiu, un assumpte complex que planteja una nova lectura en l'Espanya d'avui.

Tre performance (Three Performances) is a series of works created in the spring of 2010 in Naples. The artist's idea was to work closely with the city (or rather, inside the city), with the individual relations generated from within it, and in connection to its history and space, moving towards a broader reflection on its social context and working conditions. Each of the actions was documented in a different way, all with the same goal of observing the processes they set in motion.

Inside the former Olivetti factory in Pozzuoli, which now houses various employment agencies, we see a man running, probably fleeing from something: a bizarre action, definitely not athletic or pleasurable; this man, with his determined attitude and everyday garb, is playing out a dramatic scene. This artwork, as well as the rest of the photographs from the series and one video which complete *Tre performance*, are focused on the topic of labour, and on the human being as part of a productive system, a complex issue which has a new reading in present-day Spain.

Tre Performance, Ex Fabbrica Olivetti, 2010

Dos fotografies (d'una sèrie de cinc) encolades en la paret. Dimensions variables / Dos fotografías (de una serie de cinco) encoladas en la pared. Dimensiones variables / Two photographs (from a series of five) glued on the wall. Variable dimensions

Cortesía / Cortesía / Courtesy prometeogallery di Ida Pisani, Milan-Lucca

19

Wineke Gartz

Eindhoven, 1968
Holanda / Holanda / The Netherlands

20

American Pain tiene su origen en una fotocopia. Me encontraba haciendo una copia de la tapa de *A History of American Painting* cuando el *ting* de *Painting* se desprendió.

American Pain examina el paisaje del «Sueño americano». Wineke Gartz propone una conexión entre el paisaje de la pintura «luminista» del siglo XIX americano (practicada por artistas como Thomas Cole) por un lado, y Mohegan Sun, un complejo de juego gestionado por indios americanos¹ por otro. Gartz utiliza el Mohegan Sun Casino para reflexionar sobre temas como el entretenimiento, la explotación o la sanación. La imaginería combina conceptos de opresión con otros relativos al poder sanador de la presencia. Entre esas representaciones, Gartz intercala escenas del cuadro de Cole que representa el cuerpo asesinado de Abel en su propio cuerpo. Y aunque, por sus fuentes y temas, *American Pain* intenta dar forma a un retrato compuesto —una historia de trauma y de esperanza—, la obra evoca al mismo tiempo algo surreal y erótico.

1. Las reservas de indios nativos americanos están autorizadas a construir casinos en los que no rige la ley federal estadounidense. El interior de Mohegan Sun alude a la cultura y símbolos de los indígenas norteamericanos: una moderna fantasía «disneyana» en un bucólico escenario de urbanización de las afueras.

American Pain té l'origen en una fotocòpia. Em trobava fent una còpia de la tapa de *A History of American Painting* quan el *ting* de *Painting* es va desprendre.

American Pain examina el paisatge del «somni americà». Wineke Gartz proposa una connexió entre el paisatge de la pintura «luminista» del segle XIX americà (practicada per artistes com Thomas Cole) d'una banda, i Mohegan Sun, un complex de joc gestionat per indis americans¹ per un altre. Gartz utilitza el Mohegan Sun Casino per a reflexionar sobre temes com l'entreteniment, l'explotació o la sanació. La imatgeria combina conceptes d'opressió amb altres de relatius al poder sanador de la presència. Entre eixes representacions, Gartz intercala escenes del quadro de Cole que representa el cos assassinat d'Abel en el seu propi cos. I encara que, per les seues fonts i temes, *American Pain* intenta donar forma a un retrat compost —una història de trauma i d'esperança—, l'obra evoca al mateix temps quelcom surrealsita i eròtic.

1. Les reserves d'indis nadius americans estan autoritzades a construir casinos, en què no regeix la legislació federal nord-americana. L'interior de Mohegan Sun al·ludeix a la cultura i els símbols dels indígenes nord-americans: una moderna fantasia «disneyana» en un bucòlic escenari d'urbanització dels afores.

American Pain started with a photocopy. While I was copying the cover of *A History of American Painting*, the *ting* fell off.

American Pain looks at the American dream landscape. Wineke Gartz proposes a link between 19th Century American “Luminist” landscape paintings (by artists such as Thomas Cole) and Mohegan Sun, a Native American operated casino complex.¹ For Gartz, Mohegan Sun Casino is a way of examining themes of entertainment, exploitation and healing. The imagery twins notions of oppression with the healing power of presence. Amongst these depictions she overlays scenes from Cole's painting of Abel's murdered corpse onto her body. Although *American Pain*'s sources and subjects seek to form a composite portrayal—a history of trauma and hope—it also evokes the surreal and erotic.

1. Native American reservations can build casinos outside of US federal law. Mohegan Sun's interior refers to Native American culture and symbols—a modern day Disneyesque fantasy in a suburban, Arcadian setting.

American Pain, 2013

Instal·lació multimèdia. Dimensions variables. Crèdits de la música: *Miserere*, Gregorio Allegri; Choir of New College, Oxford; Edward Higginbottom (director) / Instal·lació multimèdia. Dimensiones variables. Créditos de la música: *Miserere*, Gregorio Allegri; Choir of New College, Oxford; Edward Higginbottom (director) / Multimedia installation. Variable dimensions. Music credits: *Miserere*, Gregorio Allegri; Choir of New College, Oxford; Edward Higginbottom (conductor)

© Wineke Gartz

21

Tobias Hoffknecht

Bochum, 1987
Alemania / Alemania / Germany

o.t. consta de dos carcasses de llit enfrontades entre si i deixant al descobert uns tubs d'acer galvanitzat interconnectats. Les formes arrodonides d'una de les estructures contrasten amb les rectangulars de l'altra. Les seues superfícies a diferents altures i la malla d'acer creen diversos nivells que es materialitzen en un *readymade* unitari.

El mètode de treball de Tobias Hoffknecht comença en el paper. Els seus dibuixos, que conformen el fonament escultòric de les peces, duen a terme un procés substractiu: sotmetent l'esbós preliminar a una simplificació cada vegada més gran, Hoffknecht crea una organització espacial minimalista que adopta la forma d'una instal·lació.

Eixa combinació d'instal·lació i escultura sorgeix d'una anàlisi conceptual de l'activitat escultòrica dins del dibuix amb què aspira a examinar i fer-se amb l'espai. Les referències espacials que es donen en la situació expositiva donen testimoni d'eixa simbiosi. Hoffknecht crea volums amb les superfícies, unes superfícies que trasllada a l'espai, fraccionant-lo, usurpant-lo, trencant-lo. El resultat és la creació d'un espai totalment nou.

o.t., 2012
Mobiliari tubular i planxa d'alumini / Mobiliario tubular y plancha de aluminio / Tubular furniture and aluminium plate.
80 x 220 x 260 cm

© Phillip Seibel. Cortesia / Cortesía / Courtesy Jan Kaps

o.t. consta de dos armazones de cama enfrentados entre sí y dejando al descubierto unos tubos de acero galvanizado interconectados. Las formas redondeadas de una de las estructuras contrastan con las rectangulares de la otra. Sus superficies a diferentes alturas y la malla de acero crean varios niveles que se materializan en un *readymade* unitario.

El método de trabajo de Tobias Hoffknecht empieza en el papel. Sus dibujos, que conforman el fundamento escultórico de sus piezas, llevan a cabo un proceso substractivo: sometiendo el boceto preliminar a una simplificación cada vez mayor, Hoffknecht crea una organización espacial minimalista que adopta la forma de una instalación.

Esa combinación de instalación y escultura surge de un análisis conceptual de la actividad escultórica dentro del dibujo con el que aspira a examinar y hacerse con el espacio. Las referencias espaciales que se dan en la situación expositiva dan testimonio de esa simbiosis. Hoffknecht crea volúmenes con las superficies, unas superficies que traslada al espacio, fraccionándolo, usurpándolo, quebrándolo. El resultado es la creación de un espacio totalmente nuevo.

o.t. consists of two bed frames posed against each other, which opens the view onto interlocked, galvanized steel tubes. The rounded forms of one structure are faced against the rectangular forms of the other. Their surfaces at different heights, the steel mesh surfaces create varying levels leading to one united *readymade*.

Tobias Hoffknecht's working process begins on paper. His drawings, the sculptural basis of his works, are subjected to a substructive process. By increasingly reducing the preliminary sketch, he creates a minimalist spatial layout, which then takes on the form of an installation.

The combination of installation and sculpture emerges out of a conceptual analysis of sculptural activity within the drawing, with the intention of breaking down and breaking through the respective space. Spatial references within the exhibition situation are witness to this symbiosis. Hoffknecht creates volumes through surfaces. Surfaces, which defer to the space, divide, usurp and break it. As a result, the space is created anew.

Michail Pírgelis

Essen, 1976
Alemania / Alemania / Germany

24

En francés, la expresión «l'esprit d'escalier», que podríamos literalmente traducir como «el espíritu de la escalera», alude a eso que se nos ocurre deberíamos haber dicho una vez pasada la ocasión de hacerlo.

Michail Pírgelis ha concebido una pieza que asciende por la pared como una escalera. Sin embargo, al acercarnos descubrimos que el material procede de un avión de fuselaje ancho. El corte longitudinal y la disposición vertical dan lugar a una nueva forma escultórica que da pistas del origen del material sólo por las huellas que el uso ha dejado en él. El artista explora el concepto de vuelo, buscando por todo el mundo cementerios de aeronaves obsoletas y transformando en esculturas sus restos. Siguiendo un proceso distinto cada vez, Pírgelis descontextualiza las piezas de avión fragmentadas pero dejando el aura de los objetos intacta. El sueño ancestral, mítico, de volar se manifiesta aquí a través de unas formas minimalistas que simbolizan la ininterrumpida evolución tecnológica. El discurso moderno del artista nos hace pensar en los impulsos por abrir nuevas posibilidades de mirar, pensar y, por tanto, de actuar. Pírgelis crea una «arqueología contemporánea».

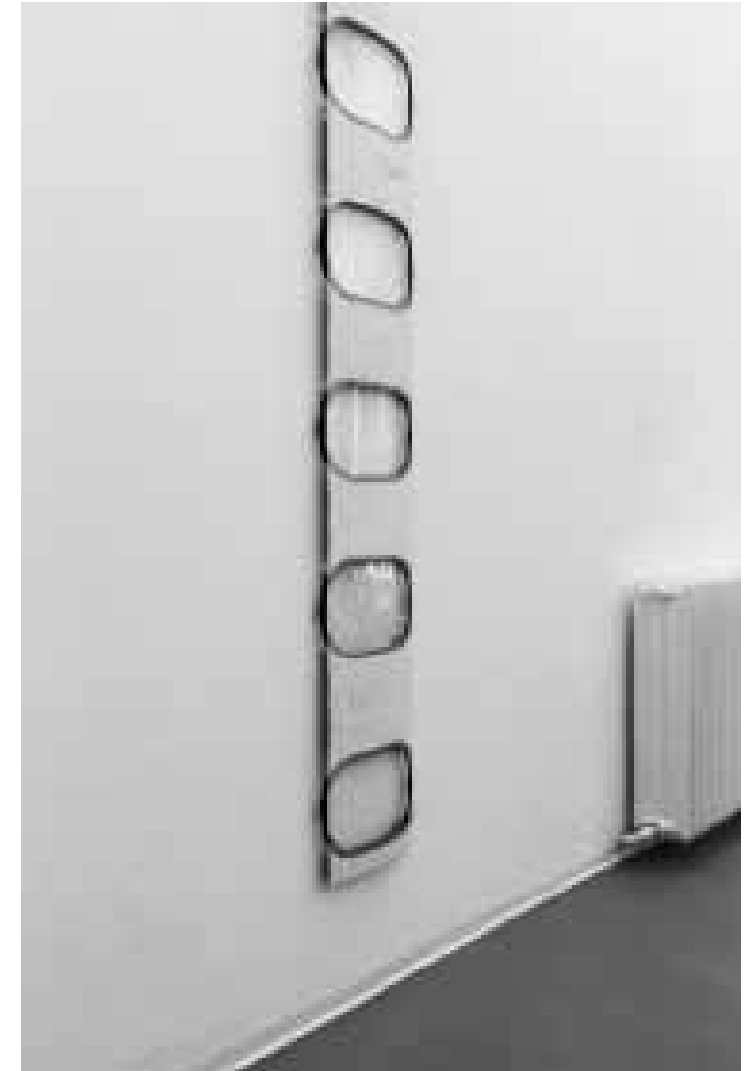
En francés, l'expressió «l'esprit d'escalier», que podríem literalment traduir com «l'esperit de l'escala» al·ludeix a les coses que se'ns acut que podríem haver dit una vegada passada l'ocasió de fer-ho.

Michail Pírgelis ha concebut una peça que ascendeix per la paret com una escala. En canvi, en acostar-nos-hi descobrim que el material procedeix d'un avió de fuselatge ample. El tall longitudinal i la disposició vertical donen lloc a una nova forma escultòrica que dóna pistes de l'origen del material només per les empremtes que l'ús ha deixat en aquell. L'artista explora el concepte de vol, buscant per tot el món cementeris d'aeronaus obsoletes i transformant-ne en escultures les restes. Seguint un procés distint cada vegada, Pírgelis descontextualitza les peces d'avió fragmentades però deixant l'aura dels objectes intacta. El somni ancestral, mític, de volar es manifesta ací a través d'unes formes minimalistes que simbolitzen la ininterrompuda evolució tecnològica. El discurs modern de l'artista ens fa pensar en els impulsos per obrir noves possibilitats de mirar, pensar i, per tant, d'actuar. Pírgelis crea una «arqueologia contemporània».

“L'esprit d'escalier”, which literally means the spirit of the staircase, is the French term for delayed inspiration.

Michail Pírgelis has designed a work that leads up along the wall, much like a staircase. Closer inspection reveals that the material originally comes from a wide-body aircraft. The straight cutting and the vertical positioning create a new sculptural form, in which the material's origin is revealed only through the traces of usage. The artist explores the notion of flight, seeking all over the world for the resting places of obsolete airplanes and transforming their remnants into sculptures. Following a different process each time, the artist decontextualises the fragmented aircraft parts while keeping the aura of the objects intact. The archaic, mythical dream of flying is unveiled through the minimalistic forms that signify perpetual technological evolution. The artist's modernist discourse is reminiscent of the drives that open up new possibilities of looking, thinking and thus acting. Pírgelis creates a “contemporary archaeology”.

L'esprit d'escalier, 2013
Alumini, titani, laca, vidre acrílic, cautxú / Aluminio, titanio, laca, cristal acrílico, caucho / Aluminium, titan, lacquer, acrylic glass, rubber. 415x41x5 cm

Installation view at the artists atelier in Akademie der Künste, Berlin. Foto: Timo Ohler
© Michail Pírgelis courtesy Sprüth Magers Berlin

25

Jered Sprecher

Lincoln, Nebraska, 1976
EUA / EEUU / USA

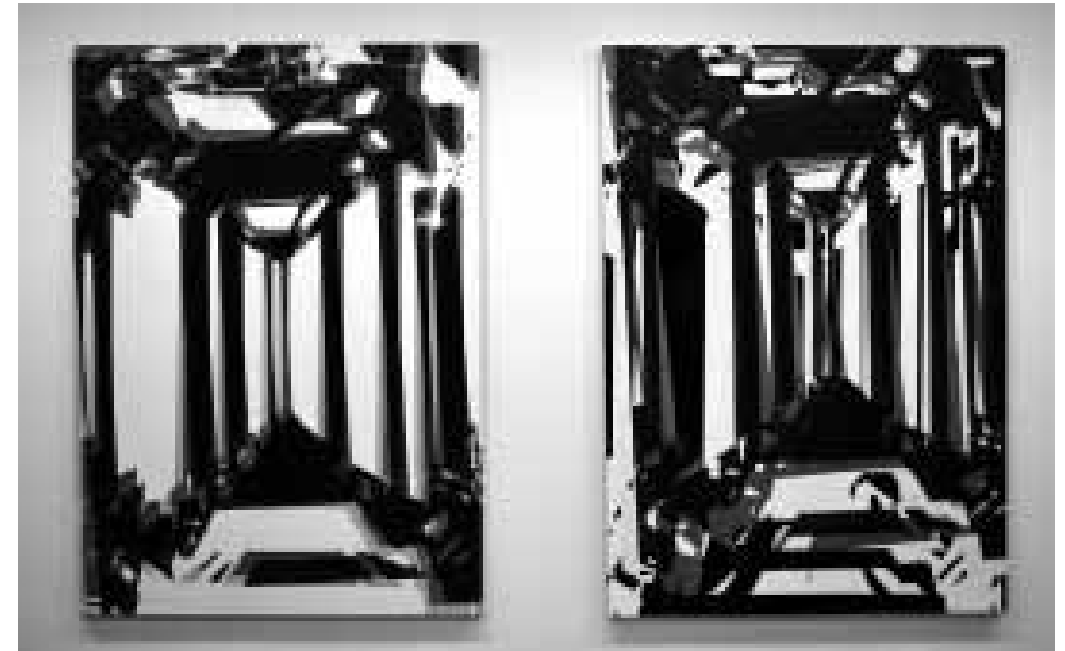
26

Hall of Mirrors (2010-2012) consiste en dos pinturas que cuelgan una al lado de la otra. Los dos lienzos se basan en la imagen de un diamante tallado con el llamado *corte esmeralda*. La disposición de las formas y los bordes implica una profundidad espacial que nos hace pensar en un corredor. *Hall of Mirrors* no sigue estrictamente las normas de la perspectiva. La indeterminación espacial queda reforzada mediante unas capas múltiples de pintura transparente que van superponiendo y repitiendo la misma imagen, dando lugar en cada cuadro a una suerte de eco visual, como si una imagen estereoscópica hubiera decidido acabar con su otra parte. Las dos mitades de *Hall of Mirrors* luchan por mantener una composición centralizada, que sin embargo se desestabiliza cuando las capas de color empiezan a discurrir por direcciones opuestas.

Hall of Mirrors (2010-2012) consisteix en dos pintures que pengen una al costat de l'altra. Els dos quadros es basen en la imatge d'un diamant tallat amb el conegut com *tall maragda*. La disposició de les formes i les vores implica una profunditat espacial que ens fa pensar en un corredor. *Hall of Mirrors* no segueix estrictament les normes de la perspectiva. La indeterminació espacial queda reforçada per mitjà d'unes capes múltiples de pintura transparent que van superposant i repetint la mateixa imatge, donant lloc en cada quadro a una mena d'eco visual, com si una imatge estereoscòpica haguera decidit acabar amb la seua altra part. Les dos meitats de *Hall of Mirrors* lluiten per mantindre una composició centralitzada, que tanmateix es desestabilitza quan les capes de color comencen a discórrer per direccions oposades.

Hall of Mirrors (2010-2012) consists of two paintings hung side by side. Both canvases are based on an image of an emerald-cut diamond. The arrangement of shapes and edges implies a deep space, similar to a hallway. *Hall of Mirrors* does not abide by the strict rules of perspective. The uncertain space is enhanced by the multiple layers of transparent paint, which overlap and repeat the same image. These off-register layers of paint create a visual echo in each painting, as if a stereoscopic image has decided to sever its partnership. The two halves of the *Hall of Mirrors* are in a struggle to maintain a centralized composition, but become destabilized as chromatic layers begin to drift in opposing directions.

Hall of Mirrors, 2010 – 2012
Oli sobre llenç / Óleo sobre lienzo / Oil on linen.
213,3x350,5x5 cm

© Jered Sprecher. Cortesia / Cortesia / Courtesy Jeff Bailey Gallery

27

Giovanni Giaretta
Gesine Grundmann
David Hahlbrock
Jeesoo Lee
Mieko Meguro
Elisa Strinna

Narracions

La història universal i les microhistòries; les narracions que expliquen el món; l'univers i l'estudi de l'artista; el relat d'allò que configura el que som col·lectivament.

Després de la constatació de l'entorn, inventem els codis que ens permeten entendre'l, explicar-lo, recrear-lo. De manera oral, escrita i a través de les imatges, com en un procés cada vegada més complex i sofisticat de comunicació, traspassem la frontera entre les coses externes i la comprensió pròpia a través de la cultura. L'obra artística i l'espai expositiu es converteixen en símbol o al·legoria d'allò que circula i perviu fora dels seus límits.

Narraciones

La historia universal y las micro historias; las narraciones que explican el mundo; el universo y el estudio del artista; el relato de aquello que configura lo que somos colectivamente.

Tras la constatación del entorno, inventamos los códigos que nos permiten entenderlo, explicarlo, recrearlo. De manera oral, escrita y a través de las imágenes, como en un proceso cada vez más complejo y sofisticado de comunicación, traspasamos la frontera entre lo externo y la comprensión propia a través de la cultura. La obra artística y el espacio expositivo se convierten en símbolo o alegoría de aquello que circula y pervive fuera de sus límites.

Narratives

Universal history and micro histories; narratives explaining the world; the universe and artist's studio; the story of what configures us on a collective level.

Once we have acknowledged our surroundings, we invent the codes that allow us to understand, explain and re-enact it. Orally, in writing or through images, as in an ever more complex and sophisticated communication process, we cross the border between the external and our own understanding through culture. The artwork and the exhibition space become a symbol or an allegory of what circulates and lives on outside its boundaries.

Giovanni Giaretta

Pàdua, 1983
Itàlia / Italia / Italy

Una llanterneta subjecta amb una pinça dirigeix cap a un espill la llum que fa. Junts, eixos senzills objectes funcionen com un projector rudimentari, amb el reflex de la llum en l'espill recordant-nos la forma de la lluna.

Moon, 2009
Espill, pinça, llanterna, clorur de sodi. Dimensions variables
/ Espejo, pinza, linterna, cloruro de sodio. Dimensiones variables / Mirror, clamp, flashlight, sodium chloride.
Variable dimensions

30

Una pequeña linterna sujeta con una pinza dirige su luz hacia un espejo. Juntos, esos sencillos objetos funcionan como un proyector rudimentario, con el reflejo de la luz en el espejo recordándonos la forma de la luna.

A small flashlight, held by a clamp, points to a mirror. Together these simple items function as a rudimentary projector. The mirror reflection recalls the shape of the moon.

© Giovanni Giaretta

31

Gesine Grundmann

Colònia, 1974
Alemanya / Alemania / Germany

Els cubs estan elaborats amb polièster corrugat d'1 mm de grossor i d'un blanc groguenc amb unes lleugeres vetes grises. Usant paper de vidre vaig anar rebaixant l'elevada brillantor original de les làmines de polièster corrugat fins a aconseguir un to mat.

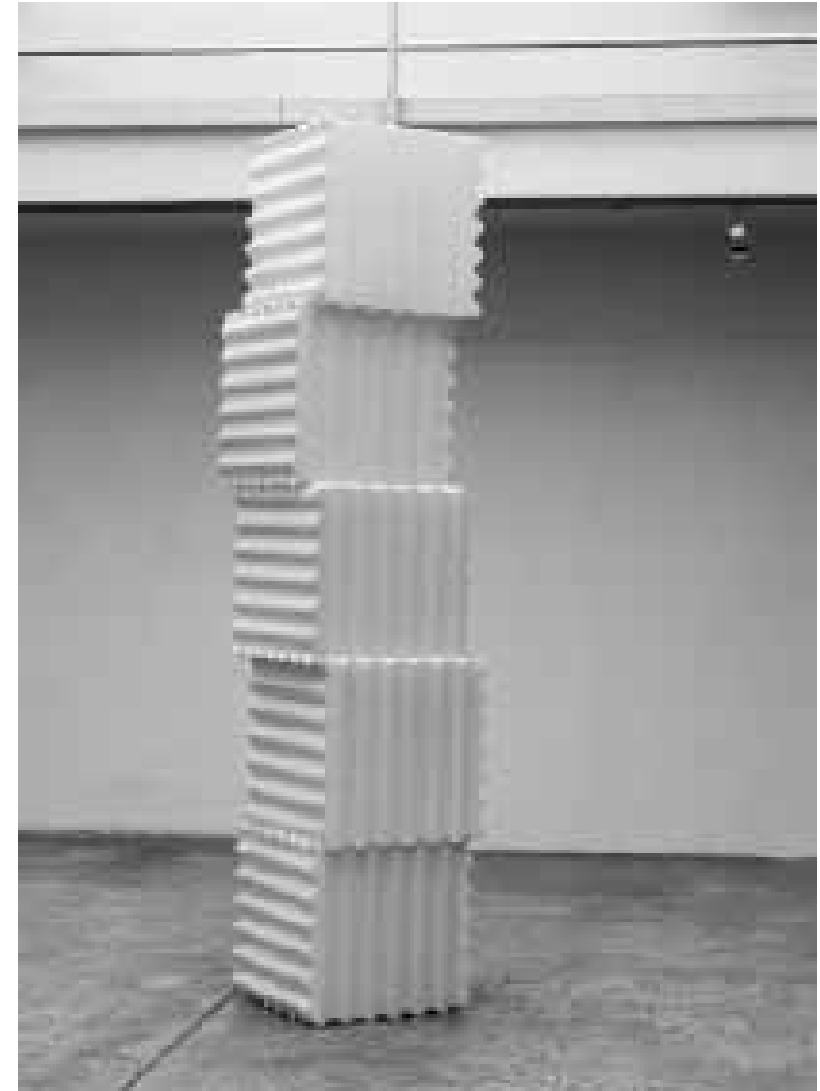
El color, la tonalitat mat i el caràcter translúcid del polièster provoquen un efecte marmori (tinguem en compte que el marbre comparteix també eixa qualitat translúcida). Ens trobem, per tant, amb quelcom entre el marbre i el polièster, entre material noble i material pobre, entre la levitat i la pesadesa, però també entre el producte industrial fabricat en sèrie i l'artesanía.

Podríem afirmar que eixa diferència de valor entre el marbre i el polièster, entre una cosa «elevada» i una de «baixa», té el seu transsumpte en els solcs i ixents del material corrugat.

Els cubs plantegen dos formes de creació: la forma fixa (el cub mateix) i el moviment d'eixa forma (les ondes de les làmines). A açò últim cal afegir la tensió que es genera en la trobada de la longitudinalitat i la transversalitat. Situats els uns damunt d'els altres com una/o al voltant d'una espina dorsal en lleuger moviment, afegits, els singulars cubs formen una columna infinita.

Territories, 2012

Cinc cubs amb làmines de polièster corrugat encolades a les seues cares. Aprox. 50 x 50 x 50 cm cadascun / Cinco cubos con láminas de polièster corrugado encoladas a sus caras. Aprox. 50x50x50 cm cada uno / Five cubes with corrugated polyester glued to sides. ca 50x50x50 cm each one

© Marc LeBlé

Los cubos están elaborados con poliéster corrugado de 1mm de grosor y de un blanco amarillento con unas ligeras vetas grises. Usando lija fui rebajando el elevado brillo original de las láminas de poliéster corrugado hasta conseguir un tono mate.

El color, la tonalidad mate y el carácter traslúcido del poliéster provocan un efecto mármoleo (tengamos en cuenta que el mármol comparte también esa cualidad traslúcida). Nos encontramos, por tanto, con algo entre el mármol y el poliéster, entre material noble y material pobre, entre la levedad y la pesadez, pero también entre el producto industrial fabricado en serie y la artesanía.

Podríamos afirmar que esa diferencia de valor entre el mármol y el poliéster, entre lo «elevado» y lo «bajo», tienen su trasunto en los surcos y salientes del material corrugado.

Los cubos plantean dos formas de creación: la forma fija (el propio cubo) y el movimiento de esa forma (las ondas de las láminas). Situados los unos encima de los otros como una/o alrededor de una espina dorsal en ligero movimiento, sumados, los singulares cubos forman una columna infinita.

The cubes are covered with 1mm thick sheets of corrugated polyester. The colour is a yellowish white with light grey veins. By sanding the original high-gloss surface of the corrugated sheets I gave it a matte effect.

The colour, matteness and the translucence of the polyester suggest a marble effect, translucence being another quality of marble. Thus there is an oscillation between marble and polyester, between precious and cheap material, between lightness and weightiness, but also between industrial mass production and handicraft.

One could also say that, regarding the value of marble and polyester, this idea of “high” and “low” is also reflected in the troughs and peaks of the corrugated material.

Two modes of creating are at work here: the solid form of the cubes and the movement of the polyester sheets, with a tension produced where the longitudinal meets the transversal. Posed on top of each other like a/or around a slightly moving spine the singular cubes add up to and endless column.

David Hahlbrock

Coblença, 1980
Alemanya / Alemania / Germany

34

A Possible Forest... es un *work in progress* que experimenta con la ambivalencia de las matemáticas y el crecimiento biológico y hace referencia a las posibilidades de un metaverso poético.

«Con el paso del tiempo he ido construyendo un bosque de estructuras de madera. Cuando paseo por el campo recojo ramas en forma de “Y” que luego organizo siguiendo un sencillo algoritmo binario disponiéndolas en capas. En cada uno de los extremos superiores de cada “Y” añado una capa más pequeña de “Y”. Luego giro esa segunda capa más pequeña de ramas 90°. Los árboles programados presentan diferencias de tamaño y todos y cada uno de ellos constituyen el *work in progress*».

A Possible Forest... és un *work in progress* que experimenta amb l'ambivalència de les matemàtiques i el creixement biològic i fa referència a les possibilitats d'un metavers poètic.

«Amb el pas del temps he anat construint un bosc d'estructures de fusta. Quan passege pel camp arreplegue branques en forma de i grega que després organitze seguint un senzill algoritme binari disposant-les en capes. En cada un dels extrems superiors de cada i grega afig una capa més xicoteta de i grega. Després gire 90° eixa segona capa més xicoteta de branques. Els arbres programats presenten diferències de grandària i tots i cada un d'ells constitueixen el *work in progress*».

A Possible Forest... is a work in progress experimenting with the ambivalence of mathematics and biological growth and referring to the possibilities of a poetic metaverse.

Over time I build a forest of wooden structures. I collect Y-shaped branches in the woods and organize them by following a simple binary algorithm organized in layers. A layer of smaller Ys is added on both upper ends of each Y. The second of the smaller Y-shaped branches is rotated 90°. The programmed trees vary in size. Each one, some and all of them represent the work in progress.

A Possible Forest..., 2011 – fins a la data / hasta la fecha / Up to date
Fusta, acer / Madera, acero / Wood, steel. 60x60x40 cm, 90x90x70 cm, 110x110x80 cm

Cortesia de l'artista i / Cortesia del artista y / Courtesy the artist and Johnen Gallery, Berlin

35

Jeesoo Lee

Incheon, 1978
Corea del Sud / Corea del Sur / South Korea

A vegades, veure i assimilar objectivament una cosa tal com és representa un autèntic repte. I si un objecte quotidià pot mostrar-se incapaç de suggerir el més mínim pensament, un subjecte dotat de càrrega emocional pot acabar evocant una presència desproporcionada i distorsionada fins a la irracionalitat.

Un dia d'estiu em vaig topar amb una massa de larves de cucs eixint d'una bossa de fem esgarrada. Dies després la meua repulsió inicial havia disminuït i em vaig sorprendre rememorant aquell instant. Aquelles larves se'm van anar fent cada vegada més presents en el pensament: les diminutes dimensions, la transparència blanquinosa, la naturalesa anellada, l'essència orgànica. Vaig repassar i vaig processar, una vegada i una altra, aquells elements en la meua ment i vaig comprovar que podia fer-ho sense provocar cap reflex emocional automàtic. *Larva* reflexiona sobre eixos processos iteratius de pensament capturats sobre el llenç per mitjà de l'acumulació de capes de dibuixos i collages sobre paper.

Larva, 2011
Collage de tècnica mixta sobre llenç / Collage de tècnica mixta sobre lienzo / Mixed media collage on canvas.
122 x 152 cm

© Jeesoo Lee

A veces, ver y asimilar objetivamente algo tal y como es representa un auténtico reto. Y si un objeto cotidiano puede mostrarse incapaz de sugerir el más mínimo pensamiento, un sujeto dotado de carga emocional puede acabar evocando una presencia desproporcionada y distorsionada hasta lo irracional.

Un día de verano me topé con una masa de larvas de gusanos saliendo de una bolsa de basura rota. Días después mi repulsión inicial había disminuido y me sorprendí rememorando aquel instante. Aquellas larvas se fueron haciendo cada vez más presentes en mi pensamiento: su tamaño diminuto, su transparencia blanquizca, su naturaleza anillada, su esencia orgánica. Repasé y procesé, una y otra vez, aquellos elementos en mi mente y comprobé que podía hacerlo sin provocar ningún reflejo emocional automático. *Larva* reflexiona sobre esos procesos iterativos de pensamiento capturados sobre el lienzo mediante la acumulación de capas de dibujos y collages sobre papel.

It can be a challenge to objectively see and comprehend something as it is. A mundane object can fail to evoke a passing thought. An emotionally charged subject can command an irrationally outsized and distorted presence.

I encountered a wriggling mass of newly formed maggots emanating from a ruptured garbage bag one summer day. My initial revulsion subsided, and I found myself days later revisiting the moment and becoming increasingly aware of the larva I saw — the diminutiveness, white translucence, segmentation and organic essence. I pondered and processed these elements iteratively in my mind, and I found myself being able to do so without automatic emotional reflexes. *Larva*, through accumulated layers of drawings and paper collage, is a reflection of this iterative thought process captured on canvas.

Mieko Meguro

Hokkaido, 1969
Japó / Japón / Japan

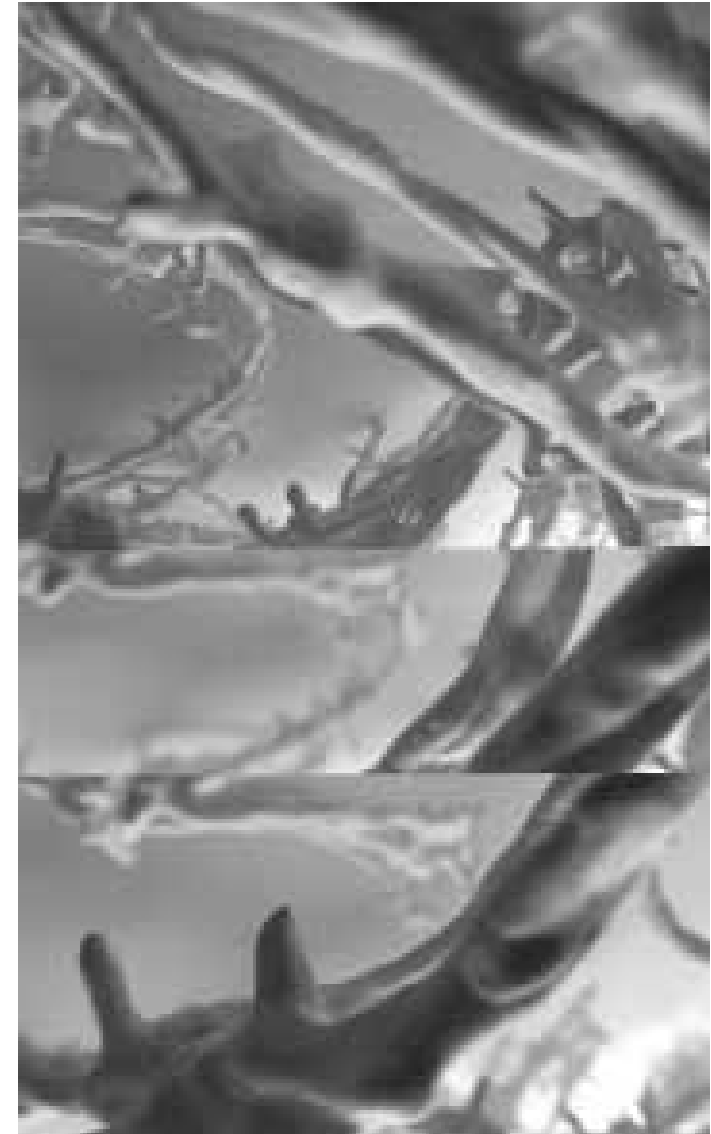
38

Estas piezas son «autorretratos». Lucho contra la sensación de que podría sufrir de un «corazón de hielo». He creado con alambre estos «corazones de hielo» que luego pinto con acrílico blanco. Después, los fotografío y recopilo en forma de collages.

Estes peces són «autoretrats». Lluite contra la sensació que podria patir d'un «cor de gel». He creat amb fil d'aram estos «cors de gel» que després pinte amb acrílic blanc. Després, els fotografie i recopile en forma de collages.

These are “self portraits”. I struggle with a feeling I have that I might have an “icy heart”. I made these “icy hearts” from wire which I then painted with white acrylic. Afterwards I took photos of them and compiled them in collages.

Icy Hearts, 2013
Fotografia i collage (sèrie de 10 làmines) / Fotografía y collage (serie de 10 láminas) / Photography and collage (series of 10 sheets). 38x48 cm

© Mieko Meguro

39

Elisa Strinna

Pàdua, 1982
Itàlia / Italia / Italy

Les simfonies que es proposen en este projecte comparteixen orígens fins a un cert punt peculiars: són en realitat fruit de la traducció a banda sonora d'uns registres gràfics. Els registres gràfics en qüestió són uns sismogrames presos durant terratrèmols ocorreguts en distints llocs del món.

La traducció dels sismogrames a música es duu a terme amb ajuda d'un instrument-escultura, meitat sismògraf, meitat orguenet de cilindre. L'orguenet toca a través d'uns orificis perforats en el paper. Per a adaptar els documents a l'instrument es van practicar perforacions en els pics de les ones.

Els registres de les ones no ens descriuen els efectes físics d'un terratrèmol, sinó la naturalesa interna del fenomen: la seua forma des del punt de vista de l'energia. *Sinfonie Sismiche* constitueix també una inversió simbòlica: l'orgue és un instrument propi sobretot d'esglésies, i el seu so, que emana directament del firmament, simbolitza l'harmonia còsmica. Però ací el que es mou és la terra, la «natura», la terra davall dels nostres peus, i del que se'ns està parlant no és precisament d'harmonia, sinó de la nostra fragilitat.

Sinfonie Sismiche, 2008 – 2009

Instal·lació sonora. Orgue, fusta, ferro, plàstic / Instal·lació sonora. Órgano, madera, hierro, plástico / Sound installation. Organ, wood, iron, plastic. 220x65x75 cm

Spanish Symphony, 2013

Tinta sobre paper / Tinta sobre papel / Ink on paper. Amb la col·laboració del fabricant d'orgues Christian Casse i de l'enginyer electrònic François Casse. Els sismogrames els ha facilitat l'Institut Geogràfic Nacional d'Espanya / Con la col·laboració del fabricant de òrgans Christian Casse y del ingeniero electrónico François Casse. Los sismogramas han sido facilitados por el Instituto Geográfico Nacional de España / With the collaboration of the organ maker Christian Casse and of the electronic engineer François Casse. The seismograms are provided by the Instituto Geográfico Nacional, Spain

© Danilo Correale

Las sinfonías que se proponen en este proyecto comparten orígenes hasta cierto punto peculiares: son en realidad fruto de la traducción a banda sonora de unos registros gráficos. Los registros gráficos en cuestión son unos sismogramas tomados durante terremotos ocurridos en distintos lugares del mundo.

La traducción de los sismogramas a música se realiza con ayuda de un instrumento-escultura, mitad sismógrafo, mitad órgano de barbería. El órgano toca a través de unos orificios perforados en el papel. Para adaptar los documentos al instrumento, se practicaron perforaciones en los picos de las ondas.

Los registros de las ondas no nos describen los efectos físicos de un terremoto, sino la naturaleza interna del fenómeno: su forma desde el punto de vista de la energía. *Sinfonie Sismiche* constituye también una inversión simbólica: el órgano es un instrumento propio sobre todo de iglesias, y su sonido, que emana directamente de los cielos, simboliza la armonía cósmica. Pero aquí lo que se mueve es la tierra, la «naturaleza», el suelo bajo nuestros pies, y de lo que se nos está hablando no es precisamente de armonía, sino de nuestra fragilidad.

The symphonies proposed in the project have somewhat peculiar origins: they in fact come to life from the translation of graphic tracks into a soundtrack. The graphic tracks in question are made up by seismograms recorded during some earthquakes that have taken place around the world.

Seismograms are translated into music by a sculpture-instrument, half seismograph and half barbershop organ. The organ plays through holes practiced on paper. To adapt the documents to the organ, holes were perforated at the peaks of the waves.

The wave recordings don't tell us what physical effects an earthquake has produced, but the inner nature, the energy shape of the phenomena. *Seismic Symphonies* is also a symbolic inversion: the instrument of the organ is most commonly used in churches, and its sounds are derived from the heavens and symbolise cosmic harmony. But here it is the earth, "nature", the ground beneath our feet that is moving. It speaks to us not of harmony, but of our fragility.

Daniel Bejar
Antoine Catala
Cleo Fariselli
Peter Lober / Riccardo Paratore
Trevor Shimizu
Diego Tonus
Julius Von Bismark

Distanciaments

La identitat davant d'un espill que distancia el que reflecteix; el gènere; la presència física i l'acció com a complements necessaris de l'obra expandida; la multiplicitat del jo.

El rostre reflectit en l'aigua és una narració mítica del principi de la consciència personal que ha trobat en l'art un fidel aliat. L'evolució de les qüestions de gènere, de la identitat personal en relació amb les regles establides, la necessitat de vindicar la igualtat i exigir la visibilitat de les opcions minoritàries... són demandes clarament relacionades amb l'art de les darreres dècades que ha trobat en els seus modes d'exorcitzar la individualitat, un camí que recórrer conjuntament.

Distanciamientos

La identidad frente a un espejo que distancia lo que refleja; el género; la presencia física y la acción como complementos necesarios de la obra expandida; la multiplicidad del yo.

El rostro reflejado en el agua es una narración mítica del principio de la consciencia personal que ha encontrado en el arte a un fiel aliado. La evolución de las cuestiones de género, de la identidad personal en relación a la establecido, la necesidad de vindicar la igualdad y exigir la visibilidad de lo minoritario... son demandas claramente relacionadas con el arte de las últimas décadas que ha encontrado en sus modos de exorcizar lo individual, un camino que recorrer conjuntamente.

Distances

Identity in front of the mirror that creates a distance with what it reflects; gender; physical presence and action as necessary complements of the expanded work; the multiplicity of the Self.

The reflection of a face in water is a mythical narrative of the principle of self-consciousness that has found a loyal ally in art. The evolution of gender and personal identity issues in relation to the established, the need to defend equality and vindicate the visibility of minorities... all these demands are clearly related to the art of recent decades which finds in its ways of exorcising the individual a shared path to travel together.

Daniel Bejar

Bronx, Nova York, 1976
EUA / EEUU / USA

44

Un día empecé a recibir emails de fans expresando admiración por mi música. Como no soy músico, enseguida me percaté de que había interceptado mensajes dirigidos a otro Daniel Bejar. Al *googlear* mi nombre descubrí la existencia de ese otro Daniel Bejar, que resultó ser el vocalista de la banda de rock independiente Destroyer y compositor de sus temas. Una búsqueda en Google Image reveló que, además, compartíamos un cierto parecido físico. *The Googlegänger* es una performance y una intervención de motor de búsqueda en la que reescenifico imágenes de ese *doppelgänger* o doble de mi persona desde el motor de búsqueda de imágenes de Google.

Esas imágenes reescenificadas son más tarde colgadas de nuevo en Internet, donde conviven con las originales y encabezan los resultados de búsqueda del término *Daniel Bejar*. A la vez que cuestiona la verdad, la identidad y la historia personal en los archivos de Internet, *The Googlegänger* desafía el concepto de original y copia en la Era de la Información.

Un dia vaig començar a rebre emails de fans expressant admiració per la meua música. Com que no sóc músic, de seguida em vaig adonar que havia interceptat missatges dirigits a un altre Daniel Bejar. Quan vaig buscar en Google el meu nom vaig descobrir l'existència d'eixe altre Daniel Bejar, que va resultar ser el vocalista de la banda de rock independent Destroyer i compositor dels seus temes. Una cerca en Google Image va revelar que, a més, compartíem un cert paregut físic. *The Googlegänger* és una performance i una intervenció de motor de cerca en què reescenifique imatges d'eixe *doppelgänger* o doble de la meua persona des del motor de busca d'imatges de Google.

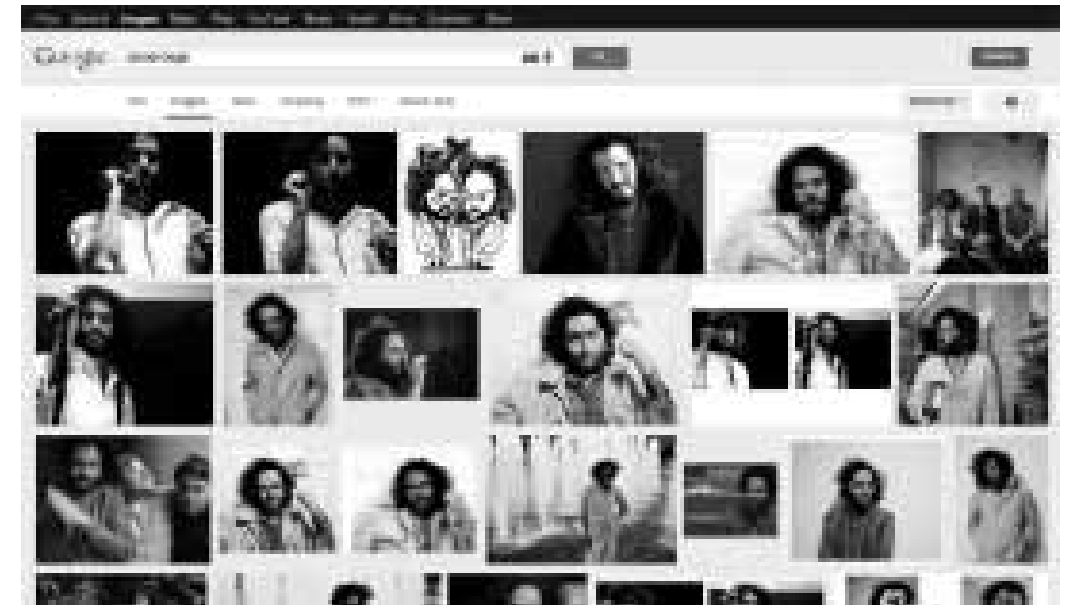
Eixes imatges reescenificades són més tard penjades de nou en Internet, on conviuen amb les originals i encapçalen els resultats de cerca del terme *Daniel Bejar*. Al mateix temps que qüestiona la veritat, la identitat i la història personal en els arxius d'Internet, *The Googlegänger* desafia el concepte d'original i còpia en l'era de la informació.

One day I began receiving fan email expressing admiration for my music. Being no musician, it quickly became apparent I had intercepted fan email intended for another Daniel Bejar. Googling my name I discovered there was indeed another Daniel Bejar, who happened to be the singer and songwriter for the indie rock band Destroyer. A Google Image search revealed we also shared a similar physical likeness. *The Googlegänger* is a performance and search engine intervention where I re-stage images of my *doppelgänger* pulled from Google's image search engine.

These re-staged images are uploaded back onto the Internet, where they coexist alongside the original images, and rank among the top search results for the search term "Daniel Bejar". Questioning truth, identity, and personal history in the digital archives of the Internet, *The Googlegänger* challenges the notion of an original and a copy in the Information Age.

The Googlegänger, 2009

Dues fotografies color / Dos fotografías color / Two color photographs. 50,8x76,2 cm. *Scroll / Scroll / Scroll*. 81,28x219,71 cm

© Daniel Bejar

45

Antoine Catala

Tolosa de Llenguadoc, 1975
França / Francia / France

Emilie / Coco és una model francoamericana radicada a Nova York, que parla sobre les seues imatges, la seua vida, els amics i les persones importants en la seua vida. L'entrevista es va dur a terme usant una tecnologia de vídeo que em va permetre, mentres Coco parlava, moure'm virtualment al voltant d'ella.

Emilie's Coco, 2012
Video, color, so / Vídeo, color, sonido / Video, color, sound.
15'37"

46

Emilie / Coco es una modelo francoamericana con base en Nueva York, que habla sobre sus imágenes, su vida, sus amigos y las personas importantes en su vida. La entrevista se llevó a cabo usando una tecnología de vídeo que me permitió, mientras Coco hablaba, moverme virtualmente alrededor de ella.

Emilie / Coco is a French-American model living in New York who talks about pictures of herself, her life, her friends and people important in her life. The interview is conducted with a video technology that allows me to move virtually around Coco as she speaks.

Frame del video / Frame del vídeo / Frame from video

47

Cleo Fariselli

Cesenatico, 1982
Itàlia / Italia / Italy

En *Me as a star*, una càmera fixa filma l'artista que, vestida amb una roba que reflecteix la llum del sol, dansa a tal distància de la càmera que s'assembla a un punt vibrant en l'horitzó. Performance i escenari es fonen ací qüestionant la separació entre subjecte i entorn.

Me As A Star, 2008
Vídeo d'alta definició, color, sense so / Vídeo de alta definició, color, sin sonido / HD Video, color, no sound. 6'54"

48

En *Me As A Star*, una càmera fija rueda a la artista que, vestida con una ropa en la que se refleja la luz del sol, danza a tal distancia de la cámara que se asemeja a un punto vibrando en el horizonte. Performance y escenario se funden aquí cuestionando la separación entre sujeto y entorno.

In *Me As A Star* a fixed camera films the artist who is wearing a costume that reflects the sunlight. She dances at such a distance from the camera that she appears like a shimmering dot on the horizon. The performance blends in with the environment, questioning the separation between subject and background.

Frame del vídeo / Frame del vídeo / Frame from video

49

Peter Lober

Schwäbisch Hall, 1982
Alemanya / Alemania / Germany

Riccardo Paratore

Eutin, 1990
Alemanya / Alemania / Germany

La col·laboració de Peter Lober i Riccardo Paratore va consistir a dormir junts en una llitera col·locada en l'espai expositiu durant la inauguració de la mostra. Abans de la performance els dos artistes havien ingerit somnífers.

Untitled, 2013
Performance, llitera amb dos matalafs, coixins i llençols, dos pijames, dos pastilles de Zopiclon de 7,5 mg. / Performance, litera con dos colchones, almohadas y sábanas, dos pijamas, dos pastillas de Zopiclon 7,5 mg. / Performance, bunk beds with two mattresses, pillows and sheets, two pyjamas, two pills of Zopiclon 7.5 mg.

La colaboración de Peter Lober y Riccardo Paratore consistió en dormir juntos en una litera colocada en el espacio expositivo durante la inauguración de la muestra. Antes de la performance los dos artistas habían ingerido somníferos.

Peter Lober collaborated with Riccardo Paratore by sleeping in a bunk bed during the opening of the exhibition in the space. Both artists had taken sleep-inducing drugs earlier.

Trevor Shimizu

Califòrnia, 1978
EUA / EEUU / USA

En *Doll* (2012), un vídeo fet a partir de material filmic trobat, una dona fa l'amor amb una figura unflable de grandària natural i aparença femenina, que amaga quan sent que algú s'acosta. El vídeo es va reproduir des d'un ordinador, es va mostrar en un plató de televisió i es va tornar a filmar des d'una posició fixa amb una càmera de vídeo Portapak: una tecnologia idèntica a l'emprada a finals dels anys seixanta i principis dels setanta per a produir els primers vídeos monocanal. Amb el recurs a eixe equip obsolet per a la regravació del vídeo, Shimizu al·legoritza el tema de la masturbació, posant-la en relació amb el caràcter íntim del primer videoart, un gènere que llavors era cultivat per un artista que actuava davant de la càmera en la soledat de l'estudi.

Doll, 2012
Vídeo monocanal, B/N, so / Vídeo monocanal, B/N, sonido /
Single channel video, B&W, sound. 7'57"

Cortesia de l'artista i Galeria / Cortesía del artista y Galería / Courtesy the artist and Galerie Christine Mayer, Munich

En *Doll* (2012), un vídeo realizado a partir de material fílmico encontrado, una mujer hace el amor con una figura hinchable de tamaño natural y apariencia femenina, que oculta al oír que alguien se acerca. El vídeo se reprodujo desde un ordenador, se mostró en un plató de televisión y se volvió a filmar desde una posición fija con una cámara de vídeo Portapak: una tecnología idéntica a la empleada a finales de los años sesenta y principios de los setenta para producir los primeros vídeos monocanal. Con el recurso a ese equipo obsoleto para la regrabación del vídeo Shimizu alegoriza el tema de la masturbación, poniéndola en relación con el carácter íntimo del primer vídeoarte, un género que por entonces era cultivado por un artista que actuaba frente a la cámara en la soledad del estudio.

In *Doll* (2012), a video comprised of found footage, a woman makes love to a life-size, feminized inflatable figure; she quickly hides it when she hears someone approaching. The video was played from a computer, displayed on a TV set, and re-shot from a fixed point of view with a Portapak video camera—the same technology used to produce the earliest single-channel videos from the late 1960s and early 1970s. In re-shooting the video with this obsolete equipment, Shimizu allegorizes the subject of masturbation, relating it to the intimacy of early video art cultivated by the solitary artist performing for the camera in the studio.

Diego Tonus

Pordenone, 1984
Itàlia / Italia / Italy

54

Speculative Speeches (Workers of the World - Relax) es un film creado a partir de unos diálogos con los que el artista ejercita el poder de la voz. En el film, Diego Tonus coloca la voz en diversas tonalidades, ritmos, colores y modalidades, explorando su potencial para comprender el posible efecto y la influencia que pudiera tener sobre el público en contextos tales como presentaciones, clases, alocuciones públicas o conferencias.

La obra muestra unas grabaciones de estudio durante las que Tonus entrena su voz a base de errores, repeticiones y correcciones y se vale de su estructura como instrumento con el que revelar y desplegar contenidos relacionados con una situación de especulación que él mismo ha experimentado personalmente.

Speculative Speeches (Workers of the World - Relax) es un film basado en llamadas reales grabadas por el artista a lo largo de 2011.

Speculative Speeches (Workers of the World - Relax) és un film creat a partir d'uns diàlegs amb què l'artista exercita el poder de la veu. En el film, Diego Tonus col·loca la veu en diverses tonalitats, ritmes, colors i modalitats, i explora el seu potencial per a comprendre el possible efecte i la influència que poguera tindre sobre el públic en contextos com ara presentacions, classes, al·locucions públiques o conferències.

L'obra mostra unes gravacions d'estudi durant les quals Tonus entrena la veu a força d'errors, repeticions i correccions, i es val de la seua estructura com a instrument amb el qual revelar i desplegar continguts relacionats amb una situació d'especulació que ell mateix ha experimentat personalment.

Speculative Speeches (Workers of the World - Relax) és un film basat en telefonades reals gravades per l'artista al llarg de 2011.

Speculative Speeches (Workers of the World - Relax) is a film based on dialogues used by the artist as exercises to train the power of his voice. In the film, Diego Tonus sets his voice at different tonalities, rhythms, colours and modalities, investigating its potential to understand how it can affect and influence an audience in contexts such as presentations, lessons, public speeches or conferences, to name but a few.

The work shows studio recordings during which Tonus trained his voice through errors, repetitions and corrections, and uses this structure as a tool to reveal and unfold contents related to a situation of *speculation* that he has personally experienced.

Speculative Speeches (Workers of the World - Relax) is a film based on actual phone calls the artist has recorded during the course of 2011.

Speculative Speeches (Workers of the World - Relax), 2012
Video d'alta definició, color, so / Vídeo de alta definició, color, sonido / HD Video, color, sound. 22'

© Diego Tonus

55

Julius Von Bismark

Breisach am Rhein, 1983
Alemanya / Alemania / Germany

56

Punishment I es una serie creada en Suiza, Alemania, Brasil y los Estados Unidos. Los vídeos y fotografías me muestran azotando, entre otras cosas, montañas, árboles, lagos, valles, glaciares y rocas.

La obra se inspira en el personaje histórico de Jerjes, que envió a sus tropas a castigar al océano. Yo trasladé esa acción a ese lenguaje romántico con el que en la actualidad contemplamos la naturaleza buscando una nueva relación entre la naturaleza y yo, o entre la naturaleza y la sociedad.

Las localizaciones e imágenes que escogí encajan en nuestro cliché de la naturaleza: una idea romántica del aspecto que ésta debe tener.

Punishment I és una sèrie creada a Suïssa, Alemanya, el Brasil i els Estats Units. Els vídeos i fotografies em mostren assotant, entre altres coses, muntanyes, arbres, llacs, valls, glaceres i roques.

L'obra s'inspira en el personatge històric de Xerxes, que va enviar les seues tropes a castigar l'oceà. Jo vaig traslladar eixa acció a eixe llenguatge romàntic amb què en l'actualitat contemplem la natura buscant una nova relació entre la natura i jo, o entre la natura i la societat.

Les localitzacions i imatges que vaig triar encaixen en el nostre clíxé de la natura: una idea romàntica de l'aspecte que esta ha de tindre.

Punishment I is a series of works created in Switzerland, Germany, Brazil and the USA. Videos and photographs show me punishing mountains, trees, lakes, valleys, glaciers, rocks and other things.

The work is inspired by the historical person Xerxes, who sent out his troops to punish the ocean. I translated this act into the present romantic way of looking at nature. I am searching for a new relationship between nature and me, or between nature and society.

The locations and images I chose are views that fit into our cliché of nature, a romantic aesthetic idea of what nature should look like.

Punishment I, 2011

Dos impressions de raig de tinta sobre Museum-Etching Paper, 100x150 cm cadascuna. Tres vídeos d'alta definició / Dos impresiones de chorro de tinta sobre Museum-Etching Paper, 100x150 cm cada una. Tres vídeos de alta definición / Two Inkjet prints on Museum-Etching Paper, 100x150 cm each. Three HD videos. 31'36" / 6'17" / 6'38"

Cortesia de l'artista i / Cortesía del artista y / Courtesy of the artist and Alexander Levy, Berlin

57

Karmelo Bermejo
Núria Güell
Reuben Moss
Kerstin Persson
Tomas Egede Scherer

Qüestionaments

Analitzar el món i les seues regles des de la distància crítica; el sistema qüestionat; qualsevol element personal i tots els elements ètics; el debat entre el mitjà i el llenguatge; els metarelats.

Mirar el món críticament necessita implicació social i política. L'art contemporani ha eixamplat els seus límits i desdibuixat les seues fronteres per a donar cabuda a plantejaments que, sense estar vinculats necessàriament ni completament amb l'art, poden ser llegits i compresos en el context artístic més plenament que en altres. Estes «estètiques de l'emergència» (Reinaldo Ladagga) actuen fora dels límits de l'art per a, una vegada empleats els recursos i ocupats els espais canònics del propi medi, tornar a l'arena sociopolítica. Vigilar els vigilants i qüestionar els límits entre representació i construcció de realitats.

Cuestionamientos

Analizar el mundo y sus reglas desde la distancia crítica; el sistema cuestionado; cualquier elemento personal y todos los elementos éticos; el debate entre el medio y el lenguaje; los meta-relatos.

Mirar el mundo críticamente necesita implicación social y política. El arte contemporáneo ha ensanchado sus límites y desdibujado sus fronteras para dar cabida a planteamientos que, no estando vinculados necesaria ni complemente con el arte, pueden ser leídos y comprendidos en el contexto artístico más plenamente que en otros. Estas «estéticas de la emergencia» (Reinaldo Ladagga) actúan fuera de los límites del arte para, una vez empleados los recursos y ocupados los espacios canónicos del propio medio, volver a la arena socio-política. Vigilar a los vigilantes y cuestionar los límites entre representación y construcción de realidades.

Questionings

Analysing the world and its rules from a critical distance; a questioning of the system; any personal element and all ethical elements; a debate between the medium and the message; metanarratives.

Looking critically at the world requires a social and political involvement. Contemporary art has expanded its limits and blurred its borders to make room for postulates which, not necessarily or entirely connected to art, may be more appropriately read and understood from within art than in other contexts. These “aesthetics of emergency” (Reinaldo Ladagga) act outside the limits of art so as to return to the socio-political arena, once resources have been used and canonical spaces of the medium itself have been occupied. Controlling the controllers and questioning the limits between representation and the construction of realities.

Karmelo Bermejo

Bilbao, 1979
Espanya / España / Spain

L'any 2007, un any abans de la caiguda de Lehman Brothers, en què podem situar l'inici de la Gran Recessió, es va realitzar esta peça. Com la caixa que Robert Morris va realitzar en 1961 incloent en el seu interior el so generat en la seua fabricació, esta peça incorporava en el títol el «soroll secret» del finançament que s'havia utilitzat per a fer-la. Eixe viatge buit que partia a les 7 del matí d'un dia de faena, quan encara no s'havia fet de dia, va ser finançat amb diners públics, és a dir, amb deute públic o amb impostos. A cinc anys d'una catàstrofe avortada pels diners dels contribuents la peça pot entendre's com un alarit silencios premonitori de la crisi de deute de la zona euro. Els 50 tiquets de la compra del viatge es mostren ordenats d'acord amb la vista en planta de l'autobús, la mateixa que s'usa per a oferir la compra selectiva de bitllets en un ordinador. Un vídeo de 4 hores i mitja en un pla fix seqüència documenta el viatge.

Booked (Reservat). Tots els bitllets de l'autobús de les 7:00 am d'un dia laborable amb origen Bilbao i destinació Madrid van ser comprats amb diners públics perquè fera el recorregut buit / Booked (Reservado). Todos los billetes del autobús de las 7:00 am de un día laborable con origen Bilbao y destino Madrid fueron comprados con dinero público para que hiciese su recorrido vacío / Booked. All the bus tickets for the 7:00 am journey from Bilbao to Madrid on a working day were purchased with public money so the bus would travel empty, 2007

Vídeo i tiquets emmarcats. Mesures de la instal·lació completa 68x273 cm. Mesures de cada tiquet 17x21 cm. Vídeo 4 h 30 min / Video y tickets enmarcados. Medidas de la instalación completa 68x273 cm. Medidas de cada ticket 17x21 cm. Vídeo 4 h 30 min / Video and framed tickets. Installation dimensions 68x273 cm. Size of each ticket 17x21 cm. Video 4:30 hours

© Karmelo Bermejo

En el año 2007, un año antes de la caída de Lehman Brothers, en la que podemos situar el comienzo de la Gran Recesión, se realizó esta pieza. Como la caja que Robert Morris realizó en 1961 incluyendo en su interior el sonido generado en su fabricación, esta pieza incorporaba en su título el «ruido secreto» de la financiación que se había utilizado para hacerla. Ese viaje vacío que partía a las 7 de la mañana de un día de trabajo, cuando aún no había amanecido, fue financiado con dinero público, es decir, con deuda pública o con impuestos. A cinco años de una catástrofe abortada por el dinero de los contribuyentes la pieza puede entenderse como un alarido silencioso premonitorio de la crisis de deuda de la zona Euro. Los 50 tickets de la compra del viaje se muestran ordenados de acuerdo con la vista en planta del autobús, la misma que se utiliza para ofertar la compra selectiva de billetes en un ordenador. Un video de 4 horas y media en un plano fijo secuencia documenta el viaje.

This piece was made in 2007, a year before the collapse of Lehman Brothers, which can be taken as the starting point of the Grand Recession. Like the box Robert Morris made in 1961 which included inside it the sound generated in making it, the title of this piece includes the “secret noise” of the funding used to make it. This empty journey which set out at seven in the morning on a working day, before dawn, was funded with public money, in other words, with public debt or with taxes. Five years later, with a catastrophe averted thanks to taxpayers money, the piece can be seen as a silent premonitory cry against the debt crisis in the Euro zone. The 50 tickets are arranged in the same layout as the seating on the bus, the same image as used by the computer to offer selective purchase of tickets. A four-and-a-half hour fixed-frame video documents the journey.

Núria Güell

Vidreres, 1981
Espanya / España / Spain

La proposta consisteix en un intercanvi de serveis. Quan vivia a Cuba em vaig oferir com a esposa a qualsevol cubà que volguera emigrar a Espanya, pagant-li les despeses del casament i el passatge. A través d'un convocatòria vaig demanar als interessats que m'escrigueren «la carta d'amor més bonica del món»; basant-se en este material un jurat compost per tres prostitutes cubanes va fer la selecció de la carta guanyadora i, per tant, del meu futur espòs. El seleccionat havia de comprometre's a estar a la meua disposició per a qualsevol petició que jo li fera mentre durara el nostre «matrimoni», com per exemple assistir a exterioritzar el seu agraïment en els mitjans o acompanyar-me en actes públics.

Després de quatre anys casats el meu espòs ja ha adquirit la seua nacionalitat espanyola; per tant, com dictaven les bases, pròximament ens divorciarem i acabarà amb això el contracte que ens uneix.

En el cas que l'obra es vengua ens repartirem els guanys a parts iguals.

62

La propuesta consiste en un intercambio de servicios. Cuando vivía en Cuba me ofrecí como esposa a cualquier cubano que quisiera emigrar a España, pagándole los gastos de la boda y el pasaje. A través de un convocatoria pedí a los interesados que me escribieran «la carta de amor más bonita del mundo»; basándose en este material un jurado compuesto por tres prostitutas cubanas hizo la selección de la carta ganadora y, por tanto, de mi futuro esposo. El seleccionado debía comprometerse a estar a mi disposición para cualquier petición que yo le hiciera mientras durase nuestro «matrimonio», como por ejemplo, asistir a exteriorizar su agradecimiento en los medios o acompañarme a eventos públicos.

Después de cuatro años casados mi esposo ya ha adquirido su nacionalidad española, por lo tanto como dictaban las bases, próximamente nos divorciaremos terminando con ello el contrato que nos une.

En el caso que la obra se venda nos repartiremos las ganancias a partes iguales.

This work consists of an exchange of services. When I lived in Cuba I offered myself as a wife to any Cuban who wanted to migrate to Spain. I would run with the wedding expenses and his travel fare to Spain. In my open call, prospective husbands were asked to write "the most beautiful love letter in the world." Afterwards, a jury consisting of three Cuban prostitutes selected the winning letter and therefore my future husband. The man selected had to commit himself to be at my entire disposal for any request I would make while our "marriage" was in force, for instance, to make his gratitude explicit in the media or to accompany me to public events.

Four years later, my husband has acquired Spanish citizenship and therefore, as stipulated by the conditions, we will now divorce and thus terminate the contract binding us.

Should the work be sold, the earnings will be shared equally.

Ajuda Humanitària Cuba-Espanya, 2008 – 2013

Acció, videoinstal·lació. Vídeo (mini-DV, PAL, 16:9, color, estèreo, 49'12''), sofà, tauleta, estora, llum de taula, dos coixins amb forma de cor, retrat i 21 cartes d'amor. Mesures variables / Acción, video-instalación. Vídeo (mini-DV, PAL, 16:9, color, estèreo, 49'12''), sofà, mesita, alfombra, lámpara de mesa, dos cojines con forma de corazón, retrato y 21 cartas de amor. Medidas variables / Action, video installation. Vídeo (mini-DV, PAL, 16:9, colour, stereo, 49'12''), sofa, small table, rug, table lamp, two heart-shaped cushions, portrait and 21 love letters. Variable dimensions

© David Bonet

63

Reuben Moss

Hamilton, 1985
Nova Zelanda / Nueva Zelanda / New Zealand

Computer Chronicles va ser un programa divulgatiu setmanal sobre informàtica del Public Broadcasting Service americà, emès entre 1981 i 2002 i que va comprendre des dels inicis de l'ordinador personal a la bombolla de les «punt com» i la subsegüent punxada. Des d'agost de 2002, la sèrie, consistent en 561 episodis de 28 minuts, és d'accés públic per Internet.

Computer Chronicles és una sèrie i un artefacte documental per dret propi: una implacable reflexió sobre la inevitabilitat de la redundància. En efecte, la sèrie defensa en la seua totalitat l'inevitable com a paradoxa i paradigma del disseny i la ideologia moderns en un període marcat per un neoliberalisme implacable.

L'obra aborda una representació de la totalitat de la sèrie a través d'un *stream web* en bucle continu des d'un ordinador instal·lat en l'espai expositiu. El vídeo és visible en una pantalla d'ordinador instal·lada en la sala i en Internet, al llarg d'un procés que tarda 10 dies i mig a completar-se. L'adreça de la web (generada aleatòriament), junt amb el text «el bucle es repeteix cada 10,5 dies», apareix intermitentment en el vídeo i s'imprimeix en unes targetes que els visitants poden endur-se.

Computer Chronicles, 2013
Stream web i instal·lació. Dimensions variables / *Stream web* e instalación. Dimensiones variables / Web-stream and installation. Variable dimensions

© Reuben Moss

Computer Chronicles fue un programa divulgativo semanal sobre informática del Public Broadcasting Service americano, emitido entre 1981 y 2002 y que abarcó desde los inicios del ordenador personal a la burbuja de las «punto com» y el subsiguiente pinchazo. Desde agosto de 2002, la serie, consistente en 561 episodios de 28 minutos, es de acceso público por Internet.

Computer Chronicles es una serie y un artefacto documental por derecho propio: una implacable reflexión sobre la inevitabilidad de la redundancia. En efecto, la serie defiende en su totalidad lo inevitable como paradoja y paradigma del diseño y la ideología modernos en un periodo marcado por un neoliberalismo implacable.

La obra aborda una re-presentación de la totalidad de la serie a través de un *stream web* en bucle continuo desde un ordenador instalado en el espacio expositivo. El vídeo es visible en una pantalla de ordenador instalada en la sala y en Internet, a lo largo de un proceso que tarda diez días y medio en completarse. La dirección de la web (generada aleatoriamente) junto al texto «el bucle se repite cada 10,5 días» aparece intermitentemente en el vídeo y se imprime en unas tarjetas que los visitantes pueden llevarse consigo.

Computer Chronicles was a weekly, PBS informational show on computers which ran from 1981 until 2002, from the early days of the personal computer through the dot-com boom and subsequent bust. The series, consisting in some 561 28-minute episodes, was made publicly available on the Internet beginning in August 2002.

Computer Chronicles, as a series and also as a documentary artefact in its own right, is a stark reflection on the inevitability of redundancy. The series in its entirety effectively presents that inevitability as both a paradox and paradigm of modernist design and ideology as it became in the era of unabated neo-liberalism.

The work consists in re-presenting the entirety of the series through a web-streamed perpetual loop, from a computer installed in the gallery. The video will thus be visible in the space via a computer screen from the era and at the same time remotely via the Internet, taking 10 and a half days to repeat. The web address (randomly generated) and a text reading “loop repeats every 10.5 days” will be intermittently displayed over the video and will be printed on cards which can be taken by visitors.

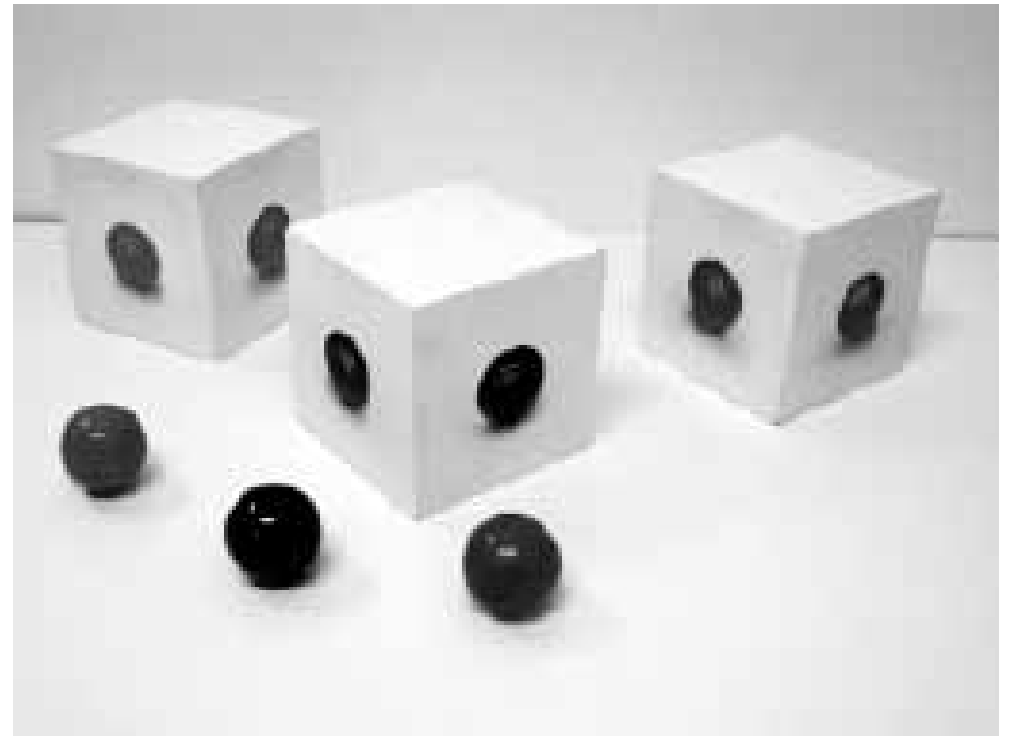
Kerstin Persson

Umeå, 1979
Suècia / Suecia / Sweden

La peça consisteix en quatre cubs i quatre pilotes. En les cares de cada un dels cubs s'ha pintat una de les pilotes des de quatre angles diferents. Eixos angles, irrelevants per a entendre les pilotes, expressen més prompte les possibles posicions de l'espectador, amb la consegüent generació d'una relació paradoxal entre el que es veu i qui ho veu. Un altre aspecte d'interès per a mi és la relació entre el model i la representació. Generalment, al pintar un objecte en un llenç la seua presentació recobra claredat, és a dir, queda representat. En el cas del cub, tenim un objecte que assumeix el lloc d'un altre, amb la qual cosa, sempre que la seua plasmació siga eficaç i aconseguim oblidar per un instant davant de què ens trobem, la diferència entre presentació i representació es difuminarà. En conseqüència, l'espectador s'endinsa en un espai intermedi en què és possible passar d'un objecte percebut a un altre sense tindre per això que assumir un ordre jeràrquic.

Variation on a Theme, 2007

Oli sobre taula, quatre cubs de 10x10x10 cm, quatre pilotes de minigolf de 3,8 cm Ø / Óleo sobre tabla, 4 cubos de 10x10x10 cm, 4 pelotas de minigolf de 3,8 cm Ø / Oil on wood board, 4 cubes 10x10x10 cm, 4 mini-golf balls 3.8 cm Ø

© Kerstin Persson

La pieza consiste en cuatro cubos y cuatro pelotas. En las caras de cada uno de los cubos se ha pintado una de las pelotas desde cuatro ángulos diferentes. Esos ángulos, irrelevantes para entender las pelotas, expresan más bien las posibles posiciones del espectador, con la consiguiente generación de una relación paradójica entre lo que se ve y quién lo ve. Otro aspecto de interés para mí es la relación entre el modelo y la representación. Generalmente, al pintar un objeto en un lienzo su presentación recobra claridad, es decir: queda re-presentado. En el caso del cubo, tenemos un objeto que asume el lugar de otro, con lo que, siempre que su plasmación sea eficaz y consigamos olvidar por un instante ante qué nos encontramos, la diferencia entre presentación y representación se difuminará. En consecuencia, el espectador se adentra en un espacio intermedio en el que es posible pasar de un objeto percibido a otro sin tener por ello que asumir un orden jerárquico.

The piece consists of four cubes and four balls. On the sides of each cube one of the balls has been painted from four different angles. These angles, irrelevant for an understanding of the balls, instead express possible positions of the viewer. There is therefore a paradoxical relation between what one sees and who sees it. The other thing that interested me is the relation between model and representation. Usually when an object is painted on a canvas it becomes clearly presented again, that is, it becomes re-presented. In the case of the cube, one object takes the place of another object and, if done well enough and if judgment is suspended, the distinction between presentation and representation is blurred. The viewer therefore enters an in-between space in which he or she may keep turning from one perceived thing to the other without having to assume a hierarchical order.

Tomas Egede Scherer

Helsingborg, 1975
Suècia / Suecia / Sweden

68

La serie *Unmade* se inicia con una revisión de muchos bocetos/ideas antiguos que he ido descartando y aparcando a lo largo de los años.

The subordinate idea of a sculpture es fruto de la recuperación de uno de esos viejos bocetos para una instalación/escultura y de dibujar varios de los elementos de ese boceto sobre el material donde debía realizarse (y que nunca llegó a plasmarse). Después, procedí a triturar esos elementos hasta convertirlos en polvo, que sellé dentro de un contenedor. Presenté el resultado en un espacio con las medidas que teóricamente debía haber tenido aquel boceto en cuestión. Me atraía la idea de retomar algo que no se había llegado a materializar y crear con ello una nueva obra, y también el misterio y la tensión que generaba dentro de un espacio dado. Ese gesto minimalista de comprimir una escultura/instalación de gran formato en un contenedor de reducidas dimensiones me parecía especialmente bello.

La sèrie *Unmade* s'inicia amb una revisió de molts esbossos (o idees) antics que he anat descartant i aparcant al llarg dels anys.

The subordinate idea of a sculpture és fruit de la recuperació d'un d'eixos vells esbossos per a una instal·lació/escultura i de dibuixar alguns dels elements d'eixe esbós sobre el material on havia de fer-se (i que mai va arribar a plasmar-se). Després, vaig triturar eixos elements fins a convertir-los en pols, que vaig segellar dins d'un contenidor. Vaig presentar el resultat en un espai amb les mesures que teòricament havia d'haver tingut aquell esbós en qüestió. M'atreia la idea de reprendre una cosa que no s'havia arribat a materialitzar i crear amb això una nova obra, i també el misteri i la tensió que generava dins d'un espai donat. Eixe gest minimalista de comprimir una escultura/instal·lació de gran format en un contenidor de reduïdes dimensions em pareixia especialment bell.

I started viewing many of my old sketches/ideas that I had dismissed and put to one side throughout the years. This became the start for a series of work with the title *Unmade series*.

The Subordinate Idea of a Sculpture was the result of selecting one of my old sketches for an installation/sculpture and drawing out the various components from this sketch onto the material it was intended to be produced in (but never was). After that I grinded the components down to dust and sealed it within a container. And thereafter it was presented in a space with the specific measurements intended for that specific sketch. I liked the idea of taking something that was never produced and making a new work out of it. Also the mystery and the tension it created within a given space. The minimalistic gesture of compressing a big sculpture/installation into a confined small container in a given space was something I found quite beautiful.

The subordinate idea of a sculpture, 2013
Tècnica mixta / Técnica mixta / Mixed media. 100x40x40 cm

© Tomas Egede Scherer

69

Amb el suport de / Con el apoyo de /
With support by The Swedish Arts
Grants Committeé

iaspis
FUNDACIÓN IASPIIS
FUNDATION IASPIIS

ESPAI D'ART CONTEMPORANI DE CASTELLÓ

Direcció / Dirección / Direction
Lorenza Barboni

Comissari / Comisario / Curator
Álvaro de los Angeles

Producció / Producción / Production
Isabela Gómez

Activitats / Actividades / Activities
Juan Francisco Fandos

Assistent de direcció / Asistente de dirección /
Direction assistant
Maricruz Morales

Documentació / Documentación / Documentation
Jaime Montells

PUBLICACIÓ / PUBLICACIÓN / PUBLICATION

Identitat gràfica / Identidad gráfica / Graphic identity
DONUTS

Disseny del catàleg / Diseño del catálogo / Catalogue
design
FORMO.ORG

Traducció de textos / Traducción de textos /
Translation
Agustín Nieto, Brendan Lambe, Josep Molés i Abad

Impressió / Impresión / Printing
La Imprenta CG

AGRAÏMENTS / AGRADECIMIENTOS / ACKNOWLEDGEMENTS

Luis Camnitzer, Francisco Cárdenas, Nacho Cervera,
Jimmie Durham, Carmela Falomir, Nacho Flors, Dan
Graham, Santiago Sierra, Rosemarie Trockel

© dels textos / de los textos / of the texts
els autors / los autores / the authors
© de les imatges / de las imágenes / of the images
els autors / los autores / the authors
© de la present edició / de la presente edición /
of the present edition
Espai d'art contemporani de Castelló, 2013

Espai d'art contemporani de Castelló
Horari / Horario / Opening hours
De 10.00 a 20.00 h
De dimarts a diumenge / De martes a domingo /
From Tuesday to Sunday
Dilluns tancat / Lunes cerrado / Closed on Mondays

El Convent Espai d'Art de Vila-real
Horari / Horario / Opening hours
De 10.00 a 13.00 h y de 17.00 a 20.00 h
De dimarts a dissabte / De martes a sábado /
From Tuesday to Saturday
Diumenges / Domingos / Sundays 10.00 – 13.00 h
Dilluns i festius tancat / Lunes y festivos cerrado /
Closed on Mondays and public holidays

